

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευνοηόμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεῖς πάρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
 Ἐσωτερικῶς δραχ. 7.—Ἐξωτερικῶς φρ. χρ. 8
 Δι' συνδρομὰς ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
 καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ἘΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
 Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Κουτεῖα

Περίοδος Β'—Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 2 Φεβρουαρίου 1902

Ἔτος 24^{ον}.—Ἀριθ. 5

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ προθεσμία τοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦ Σεπταβήματος παρατείνεται μέχρι τῆς 15 Μαρτίου 1902.

Ἡ παράτασις αὕτη εἶνε ὀφειστικῶς ἡ τελευταία, διότι εἰς τὸ φύλλον τῆς 30 Μαρτίου θὰ δημοσιευθῶν τ' ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ, καθὼς καὶ ἡ Κλήρωσις τοῦ Λαχείου τῶν Ἀῶρων.—(Ἴδε σημερινὴν Ἀλληλογραφίαν.)

ΠΤΑΙΕΙ Ο ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ!

Ἄχ αὐτὸς ὁ Ἰούλιος Βέρν! Πολλὰς τερπνάς ὥρας μ' ἔκαμε νὰ περάσω κατὰ τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν, ἀλλὰ τί τα θέλετε! εἶνε ἐπικίνδυνον ἀνάγνωσμά διὰ παιδιὰ τοῦ ἰδιοῦ μου χαρακτήρος, ἢ μᾶλλον τῆς ἰδικῆς μου τρέλλας...

Ἦρουν δωδεκαετῆς κ' ἐζούσα, εἰς τὸ Παρίσι, περιωρισμένος εἰς τὸ σπῆτι, ἐπάνω ἀπὸ τὸ Ἐδωδιμοπωλεῖον τοῦ θεῖου μου, εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὁποίου ὤφειλα μίαν ἡμέραν νὰ τον διαδεχθῶ. Δι' αὐτὸ τὸ ἐμπόριον εἶχα προορισθῆ ἐκ γενετῆς, ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι δένμου ἦρσας καθόλου.

Μοῦ ἦρσαν ἀπὸ τότε αἱ περιπλανήσεις κ' ἐπήγαίνα κάποτε μόνος ἕως τὸ πάρκον τοῦ Πολυτεχνεῖου. Ἀλλὰ μολογῶ τὸ πάρκον αὐτὸ εὐρύοκετο εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ σπῆτι, ὁ καλὸς μου θεῖος ἐθύμονε, φρονῶν ὅτι τὸ πολυάνθρωπον πεζοδρόμιον τῆς ὁδοῦ μας ἦτο ἀρκετὸν διὰ τοὺς περιπάτους μου.

Κάποιαν πρωτοχρονίαν, μοῦ ἔκαμαν δῶρον ἕνα τόμον χρυσόδετον τοῦ Ἰουλίου Βέρν: Εἶκοσι χιλιάδες λεῦγαι ὑπὸ τὴν θάλασσαν.

Εἶκοσι χιλιάδες λεῦγαι ὑπὸ τὴν θάλασσαν! Δι' ἐμέ, ὁ ὁποῖος δέν εἶχα κάμη οὔτε μίαν ἐπὶ τοῦ Σηκουάνα!

Ἦτο θάμβος, μαγεία!.. Ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκαθήμεν πλησίον τοῦ παραθύρου, χωρὶς οὔτε νὰ κυττάζω κἂν ἔξω. Ὁ θεῖός μου, κατευχαρίστημένος διὰ τὴν ἡσυχίαν μου, ἐρριπτεν εὐγνώμονα βλέμματα πρὸς τὸν χρυσόδετον τόμον.

—Σὲ διασκεδάζει λοιπὸν αὐτὸ τὸ βιβλίον, παιδί μου;

—Ὁ, ναί, πολύ, θεῖέ μου.

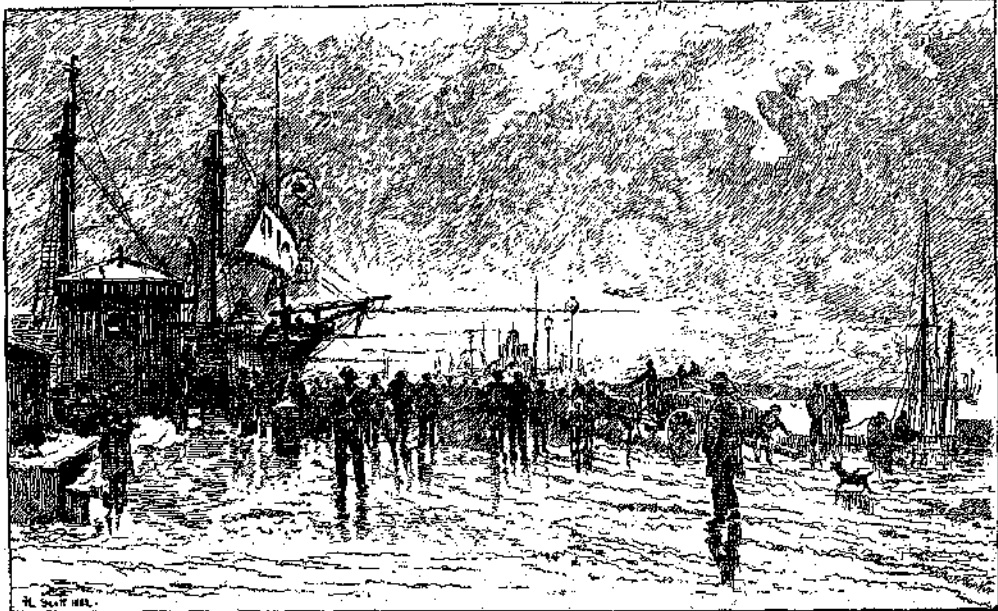
—Καί σου ἀρέσει καλλίτερα νὰ το διαβάζης, παρὰ νὰ τρέχης μόνος σου εἰς τὰ πάρκα;

—Ναί... ἀλλὰ δυστυχῶς σὲ λίγο θὰ το τελειώσω...

—Καὶ δὲν ἐγγραψεν ἄλλα βιβλία αὐτὸς ὁ κύριος;

ἔχθη εἰς τὸ Μάελοτροπ, εὐρηκα ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι μου τὸν Δεκαπενταετή Ἡλοίαρχον! Ὁ θεῖός μου εἶχε παραγγεῖλη εἰς τὸ γειτονικὸν μας Βιβλιοπωλεῖον διὰ τὰ Πράδοξα Τάξι εἰδὶα τοῦ Ἰουλίου Βέρν!

Ἐτελείωσεν! Ἀπὸ τότε, πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ θεῖου μου, ἔγινε τὸ ἡσυχώτερον, τὸ καθιστικώτερον παιδί. Νύκτα καὶ ἡμέραν κατεβρόχιζα τὰ ὠραία ἐκεῖνα βιβλία, ὄνειρευόμενος μὲ ἀνοικτὰ τὰ μάτια νὰ κατέλθω εἰς τὸ κέντρον τῆς γῆς, νὰ ταξειδεύσω μὲ ἀερόστατον, νὰ πετάξω εἰς τοὺς ἀστέρας. Ἀλλὰ πάντων μ' ἐτρέλλαινεν ἡ θάλασσα, κ' εὐχαρίστως θὰ ἐδεχόμεν αἰωνίαν αἰχμαλω-

«Προσελκυνεν ὅλον τὸν κόσμον εἰς τὴν προκυμαίαν.» (Σελ. 33, στήλ. α'.)

—Ἐνα σωρὸ, θεῖέ μου: Ὁ Πλοίαρχος Χαττεράς! Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Σελήνην! Ὁ Καίσαρ Κασκαπέλ! Αἱ Διεστεῖς Διακοπαί!

—Χμ! καλά, καλά! εἶπεν ὁ θεῖός μου, τρίβων τὰς χεῖρας.

Καὶ μόλις ὁ πλοίαρχος Νέμος τῶν Εἶκοσι χιλιάδων λευγῶν

εἶσαν εἰς τὸν θαυμάσιον ἐκεῖνον «Ναυτίλον», ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ διασχίξω τοὺς ὠκεανούς!.

Ὁ θεῖός μου ἦτο κατενθουσιασμένος μὲ τὸ στρατήγημά του.

—Δέν το κουνῶ ἀπὸ τὸ σπῆτι! ἐπανελάμβανε.

Ποῦ νὰ ἤξευρε πόσον μακρὰν ἐπήγαίνα... διὰ τῆς φαντασίας!

Τὸ μέλλον ἐπάγγελμά μου, τὸ ὁποῖον σὰς εἶπα δὲν μου ἤρεσε καθόλου. Ὁ Ἰούλιος Βέρν μ' ἔκαμε νὰ το συχαθῶ ἀκόμη περισσότερο. Κανείς ἀπὸ τοὺς ἡρώδεις του δὲν ἦτο ἐδωδιμοκόλης!

Τὸ ἐπιχειρήμα αὐτὸ, λαμπρὸν δι' ἐμέ, δὲν θὰ εἶχε καμμίαν σημασίαν διὰ τὸν θεῖόν μου, ὥστε δὲν ἐπεχείρησα καθόλου νὰ τον μεταπεισῶ. Ἄλλα τὴν παραμονὴν ἀκριβῶς τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐπρόκειτο νὰ μυηθῶ εἰς τὰ μυστήρια τοῦ ἐμπορίου του, ἔκρινα καλὸν νὰ τραπῶ ἀπλοῦστα εἰς φυγὴν, ἀφίγων μίαν περιπαθῆ ἐπιστολὴν, διὰ τῆς ὁποίας ἐφάνερον τὴν ἀκατανίκητον κλίσιν μου.

Πταίει, ἔγραφα, ὁ Ἰούλιος Βέρν!

Καὶ ἐνῶ ὁ θεὸς μου, ἀκαρρηγόρητος, κατηράτο τὸν μέγαν συγγραφεῖα καὶ παρῆδεν εἰς τὸ πῦρ τὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα ἐ γ ῶ ρ ι σ α ν τὰ μυαλά μου ἀνεψιῦ τοῦ, — ὅπως τὰ ἱπποτικά μυθιστορήματα ἐγύρισαν τὰ μυαλά τοῦ Δὲν Κιζάτη, — ἐγὼ ἔτρεχα σιδηροδρομικῶς πρὸς τὴν Χάβρην μετὰ τὴν καρδίαν ἐλαφρὰν ὅσον καὶ τὰ θαλάντιον, καὶ χωρὶς τὴν παραμικρὰν ἀνησυχίαν περὶ τοῦ μέλλοντος μου.

Μ' ἐνεθάρρυνεν ἡ ἀνάμνησις τῶν ἡρώων τῆς ἡλικίας μου, οἱ ὁποῖοι, ἐντὸς τῶν πρώτων ἐκατὸν σελίδων τοῦ μυθιστορήματος, γίνονται πλοίαρχοι, ἀψηφῶν τὴν τρικυμίαν, σώζουσι πλοῖα καὶ... δὲν τοὺς πιάνει ἡ θάλασσα ποτέ...

Ἐφθασα εἰς τὴν Χάβρην, ἀπεβίβασθην, ἐπῆρα τὸ τραμ ἀπὸ τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου, καὶ κατ' εὐθείαν εἰς τὸν λιμένα.

Ὁμολογῶ, ὅτι ἡ θεὰ τῆς θαλάσσης — τὴν ὁποίαν ἐβλεπα πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωὴν μου, — με ἀπεγοήτευσε κάπως... Ἐτυχε νὰ εἶνε γαληνιαία, κ' ἐγὼ δὲν ἤμποροῦσα νὰ φαντασθῶ θάλασσαν, χωρὶς κύματα ἀφρισμένα, μανιώδη, ὕψους εἰκοσι τοῦλάχιστον ποδῶν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἡ ἀναχώρησις ἐνδὲς ὑπερωκεανείου ἀτμοπλοίου προσελάκυνεν ὅλον τὸν κόσμον εἰς τὴν προκυμαίναν. Ἐτρεξα κ' ἐγὼ μαζὶ με τοὺς ἄλλους. Ἄλλα τὸ ἐπιβλητικὸν αὐτὸ θέαμα με ἀφῆκε ψυχρὸν, διότι εἶχα ἀναγνώσῃ τὴν Π λ ω τ ῆ ν π ὁ λ ο γ ῖ α ν!

Ἐπειτα ἤρχισα νὰ περιπλανώμαι εἰς τὸν λιμένα. Ἡ ὀσμὴ τῆς πίσσας μ' ἐξάλειξεν ὁ καπνὸς τῶν μηχανῶν μ' ἐτύφλωνεν ἢ αὐστηρὰ ὄψις τῶν ναυτικῶν με ἀπώθει μᾶλλον παρὰ με εἰλκυε.

Καὶ ὅμως ἤθελα νὰ γίνω ναύτης, νὰ ἐπιβιβασθῶ εἰς κανὲν πλοῖον ἐτοιμὸν πρὸς ἀναχώρησιν, καὶ ἂν ἤρνούτο νὰ με δεχθῶν, νὰ κρυφθῶ εἰς τὸ κύτος, ὅπως ὁ Ἄρθουρος Πύμ εἰς τὴν Σ φ ῖ γ α τ ῶ ν Π ἄ γ ω ν.

Αὐτὰ ἐσυλλογιζόμην καθ' ὁδόν. Ἀπὸ μακρὰν μοὶ ἐφάνετο εὐκολον... ἀπὸ κοντὰ ἦτο δυσκόλον.

Ἄλλα τί εἶχα νὰ κάμω; Ἐπῆρα πλέον

τὴν ἀπόφασίν μου! ἐτελείωσε! Ἐάρρος!

Πλησιάζω ἕνα γέροντα ναυτὴν, ὁ ὁποῖος ἐκάπνιζε τὴν πίπαν του, καὶ τῷ ἐξηγῶ δαιδῶς τὰ σχεδιά μου.

Μὲ κυττάζει ἀπὸ πάνω ἕως κάτω, καλὰ καλὰ, καὶ χαμογελῶν μ' ἐρωτᾷ:

— Λοιπὸν, θέλεις νὰ γίνῃς ναυτικός, μικρὸ μου φίλε;

— Γι' αὐτὸ ἦλθα ἀπὸ τὸ Παρίσι... ἐπίτηδες!

— Κ' ἐφυγες κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι σου;

— Ναι... δηλαδὴ ναι...

— Νὰ ξαναγυρίσῃς. Ἄκουσέ με, παιδί μου, τὸ σκαρὶ σου δὲν εἶνε γιὰ ναύτης. Τὸ καλὸ ποῦ σου θέλω... ἀκούεις;

Ἐκαμε μεταβολὴν καὶ με ἀφίσειν ἐμθρόνητον... Ἡ συμβουλὴ του ἦτο ἴσως καλὴ, ἀλλὰ πῶς θὰ ἤμποροῦσα πλέον νὰ τὴν ἀκολουθῶ;

Ἐρωτῶ δεύτερον, τὰ ἴδια ἐρωτῶ τρίτον, με περιγελῶ ὁ τέταρτος με φοβερίζει διὰ τὴν φωνάξην ἀστρυφάκα.

Ὄρισμένως δὲν ἦτο καθόλου εὐκόλον. Καὶ τὸ περίεργον εἶνε ὅτι ἐφοβοῦμην τὸσον τὸ ν α ῖ, ὅσον καὶ τὸ ὄ χ ι.

Ἐξαφνα, ἀκούω μιὰ βραχνὴ φωνὴ νὰ μου ψιθυρίζῃ ἀπὸ πίσω:

— Ἐγὼ θὰ σου τελειώσω τὴ δουλειά.

Ἦτον ἕνα παιδί ἕως δεκαοκτῶ χρόνων με καταλερωμένον φορέματα, τὸ ὁποῖον μ' ἐτριγύριζε πρὸ ἐλπίδος ὄρας. Ἐφαίνετο μᾶλλον γ ῶ φ τ ο ς παρὰ μ ο ὕ τ ο ς.

Ἄλλα μοὶ εἶπεν ὅτι ἦτο βοηθὸς τοῦ θερμαστοῦ καὶ μου ὑποσχέθη νὰ κάμῃ τὰ δύνατα δυνατὰ διὰ νὰ με δεχθῶν εἰς τὸ πλοῖόν του. Μόνον ἔπρεπε νὰλλάξω φορέματα, διὰ νὰ μὴ φαίνωμαι... παρισινός, καὶ δι' αὐτὸ θὰ ἐχρεώζοντο ὀλίγα χρήματα.

— Ἐχω! ἀπεκρίθην ἀνοήτως.

Τοῦτο ἐπροξένησε μεγάλην χαρὰν εἰς τὸν νέον μου φίλον καὶ ἠξίσηε τὸ πρὸς ἐμέ ἐνδιαφέρον του... Μὲ ὠδήγησεν ἀμέσως εἰς ἕν παλαιοπωλεῖον, ὅπου ἀντήλλαξα τὴν ὄραιάν μου τσόχινην φορεσίαν μ' ἕν ἐμβαλωμένον παντελόνι καὶ με μίαν ξεβαμμένην βλούζαν, καὶ ἔπειτα με παρέσυρεν εἰς ἕν καπηλεῖον τοῦ λιμένος, ὅπου ἐμαζεύοντο οἱ ναῦται καὶ ἐκλείοντο αἱ συμφωνίαι.

Ἦμουν τῶσον κουρασμένος, τῶσον ἀπογοητευμένος, ὥστε ἠκολούθουν χωρὶς ἀντίστασιν. Μετ' ὀλίγον ἐκαθήμεν εἰς ἕνα τραπέζι μαζὶ με ἄλλους φ ῖ λ ο υ ς, τοῦ ἴδιου φυράματος, οἱ ὁποῖοι ἤρχισαν νὰ διατάσσουν κρασιά... διὰ λογαριασμὸν μου. Ἦπια κ' ἐγὼ, ἐξαλλίσθηκα, μ' ἐπῆρεν ὁ ὕπνος... Ὅταν ἐξύπνησα, ζαλισμένος ἀκόμη, με ναυτίαν φοβεράν, — θὰ ἦτο, φαίνεται, ἡ ναυτία τῆς θαλάσσης, — εὐρέθην εἰς τὸ κρεβάτι, εἰς ἕνα σκοτεινὸν δωμάτιον, τὸ ὁποῖον ἐνόμιζα ὅτι σαλεύεται... Δὲν μου ἔμενεν ἀμφιβολία ὅτι εἶχα ναυτολογηθῆ, ὅτι μ' ἐπαβίβασαν εἰς τὸ πλοῖον ἐν ᾧ ἐκοιμώμην, ὅτι ἦμουν ναύτης!

Βαθεῖα ἀπόγνωσις κατέλαβε τὴν ψυχὴν μου, καὶ λησμονῶν τὰς ἡρωϊκὰς μου ἀποφάσεις, ἐξερράγην εἰς λυγμούς.

— Ἀντωνάκη! παιδί μου!

Ἦτο ἡ φωνὴ τοῦ θεοῦ μου! Ἐβρισκόμην εἰς τὰς ἀγκάλας του!..

Ἐτρεξε κατόπι μου εἰς τὴν Χάβρην... ἐπερικλυθῆναι καὶ ἐπὶ τελους μ' ἔδρεν, εἰς ποῖαν κατάστασιν, Θεέ μου!... ἀναίσθητον εἰς ἕν καπηλεῖον!

Τώρα ἦμουν εἰς τὸ δωμάτιόν του, εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, κ' ἐβλεπα τὸ ἀγαθὸν τοῦ πρόσωπον σκυμμένον ἐπάνω μου, δακρύδρεκτον.

— Σὲ παρακαλῶ, Ἀντωνάκη, μου, παιδί μου, μὴ ἐλεγε, μὴ μου ξαναφύγῃς!.. Ἄφ' οὗ δὲν σου ἀρέσῃ, μὴ γίνῃς ἐμπορος, (ἐδῶ ἐστὴναξε βαθεῖα) ἀλλὰ γὰρ μου ὑποσχέθης ὅτι δὲν θὰ γίνῃς ναυτικός!

Ναυτικός; ἰ Ποτέ!... Πολὺ ὀλιγώτερον βέβαια ἢ κλίσις μου ἦτο αὐτή.

Καὶ ἀπὸ τότε ποῦ το ἔμαθα, — πληρώσας ἀκριβὰ αὐτὸ τὸ μᾶθημα, — ἤμποροῦσα νὰναγινώσκω ἀκινδύνως τὰ μυθιστορήματα τοῦ Ἰουλίου Βέρν.

(Arthur Douillard)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

ΤΟ ΓΕΥΜΑ ΤΩΝ ΑΡΑΒΩΝΩΝ

Δὲν ἐπερνοῦσαν ἄσχημα εἰς τὸ Ζωνενστράλε.

Ὁ κύριος Ρίσις, ὁ ὁποῖος ἐννοῦσε νὰ διασκεδάσῃ τοὺς ξένους του, διωργάνωσε χάριν αὐτῶν ἐν κληρίον στρουθοκαμῆλον, ἐν ἄλλο ἄλλων (ζῶον ἐλαφροειδοῦς ἐκ τῶν μεγάλων) καὶ πολλὰς ἀλιείας εἰς τὰς λίμνας τῆς περιοχῆς.

Ἐκτὸς τῆς Λενέττας, ἡ ὁποία δὲν ἔπρευσεν ἀκόμη, ὅλα τὰ παιδιά εἶχαν ἀπὸ ἐν ἀλογάκι, ἀνάλογον μετὰ τὸ ἀνάστημά των.

Ὁ Γκύ, ὁ ὁποῖος εἶχε κάμη εἰς τὸ Παρίσι ἀρκετὰ μαθήματα σκοποβολῆς, ἐνόμιζεν ὅτι εἶνε καλὸς σκοπευτής. Ἄλλ' ἡ δεξιότης τῶν νεαρῶν του ἐξαδέλφων τῶ ἀπέδειξεν ὅτι ἠπατάτο.

Ὁ Χάνς καὶ ἡ Ἐλζα σπανίως ἀπετύγχανον βολῆν. Ὅσον διὰ τὴν Γουίλελμίναν, εἶτε τὸ μικρὸν τῆς τουφέκι Μάουζερ μετεχειρίζετο, εἶτε τὸ τόξον τῆς μετὰ πτερωτὰ βέλη, καὶ τῆς ριζιὰ ἐσκότονε καὶ ἐν ζῶον, τὸ ὁποῖον ὁ Μαρμπής καὶ ἡ Κάνυα διεφιλονείκουν τὴν τιμὴν ποῖος νὰ πρωτοφέρῃ.

Ἡ Εἰρήνη, ἂν καὶ γενναία, δὲν ἠγάπα νὰ παρυσυρίσκειτο εἰς τὴν καταστροφὴν τῶν δυστυχισμένων ζῶων. Ὅλοι οἱ κυνηγοὶ τῆς ἐφάνοντο σκληροφύχοι ἄνθρωποι, τέρατα...

Ἄν καὶ ἡ Γουίλελμίναν καὶ ἡ Ἐλζα, κινούμεναι ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ αἰσθήματος οἰ-

κτου, ἐφρόντιζαν πάντοτε νὰποτελειώουον γρήγορα τὰ θύματα των, διὰ νὰ ὑποφέρουν ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον, ἡ Βιρηνούλα δὲν τὰς συνεχώρει ποῦ ἐλάμβαναν μέρος εἰς τὴν φρικώδη σφαγὴν.

Ὅπως δὲποτε, ἐκτὸς τοῦ κυνηγίου, αἱ διασκεδάσεις τοῦ Ζωνενστράλε ἐφάνοντο εἰς τὴν Εἰρηνοῦλαν χιλιάκις ἑλκυστικότεραι ἀπὸ τὰς διασκεδάσεις τοῦ Παρισίου.

Ἦπῆρχεν εἰς τὸ κτήμα ἐν ἐκτεταμένον δάος, ὅπου ἐκατοναεὶς στρουθοκαμῆλων ἐπλανῶντο ἐλεύθεροι. Ἡ μικρὰ παρισινὴ δὲν ἐχόρταινε νὰ θυμάσῃ τὰ ζῶα αὐτὰ καὶ νὰ τοὺς πηγαίη λ ι χ ο ὕ δι ε ς, τὰς ὁποίας τὰ ἡμερώτερα ἔπερναν ἀπὸ τὸ χέρι τῆς.

Δὲν εἶχε συνειδήσῃ ἀκόμη τὸν Μαρμπήν, καὶ ἡ ἐξοικειώσις τῆς μετὰ τὴν Γουίλελμίναν δὲν εἶχε προχωρήσῃ οὕτε βῆμα.

Ἄλλα διὰ τὴν ἐπιφύλαξιν αὐτὴν δὲν ἔπταιε βέβαια ἡ Εἰρηνοῦλα.

Ὁ Γκύ, τοῦ ὁποῖου ἡ ὑγεία ἀποκατεστάθη τελείως, ἦτο ὁ ἀχώριστος σύντροφος τῶν διδύμων. Ὅλιγον τον ἔβλεπαν εἰς τὸ σπίτι. Ἡ μὲς Φλώρη, φοβουμένη εἰς μέγαν βαθμὸν τὰ ἔντομα καὶ τὰ ἔρπετα — τῶσον ἐπίφοβα, πραγματικῶς, εἰς τὴν Ἀφρικὴν, — σπανίως ἄφινε τὴν ἀνθόσπαρτον αὐλὴν τοῦ Ζωνενστράλε.

Μὲ τὸ βιβλίον εἰς τὸ χέρι, ἐπερνοῦσεν ὄρας γλυκυτάτας, ἀποθαυμάζουσα τὸν αἰθριον οὐρανὸν καὶ τοὺς μεγαλοπρεπεῖς ὄριζοντας.

— Ὡραῖος τόπος!... φαίνεται ὡς νὰ ἔγινεν ἐπίτηδες διὰ τὴν Ἀγγλίαν! ἐσκέπτετο διαρκῶς.

Ὅ, τι ὄρασι καὶ καλὸν ὑπῆρχε, κατ' αὐτὴν, ἦτο διὰ τὴν Ἀγγλίαν. Ἡ Ἀγγλία ἦτο ἡ βασίλισσα τοῦ κόσμου. Τὸ σῆμα ὀλόκληρον τῆ ἄνθηκε δικαιοματικῶς.

Ἐν τούτοις ἡ Ἀγγλία δὲν ἐγέμιζεν ὀλόκληρον τὴν καρδίαν τῆς Μίς. Ἦπῆρχεν εἰς αὐτὴν τόπος διὰ τὸν Γκύ καὶ τὴν Εἰρηνοῦλαν, — τὰ παιδιά τῆς, — προπάντων διὰ τὴν Εἰρηνοῦλαν.

Ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ θυσίασῃ ἡ τὴν Βιρηνούλαν ἢ τὴν Ἀγγλίαν, ἡ Μίς θὰπέθνησκεν ἴσως πρὶν ἐκλέξῃ. Ἄλλα δόξα τῷ Θεῷ, καὶ ἡ Ἀγγλία ἦτο καλὰ, καὶ ἡ Εἰρηνοῦλα ἐπίσης, ὥστε κανεὶς δὲν θὰ ὑπέβαλλε τὴν Μίς εἰς τὸσφ σκληρὸν δίλημμα...

Καὶ αἱ ἡμέραι ἐπερνοῦσαν εὐτυχεῖς.

Οἱ ἀραβῶνες τῆς Λιάνας εἶχον ὀρισθῆναι διὰ τὴν προσηγνῆ ἑθδομάδα.

Ἡ «Ἡλιακὴ Ἀκτίς», ἦτο ζωηρότερα παρὰ ποτε. Κίνησις διαρκῆς, πυρετώδης, παρέτρεπτο εἰς τὴν παιδρὸν κατοικίαν, ὁμοία πρὸς τὴν μυρμηκίαν τῶν μορίων τὰ ὅποια κινῶνται μέσα εἰς φωτεινὴν ἀκτίνα, εἰσδύουσαν διὰ τοῦ παραθύρου, κατὰ τινὰ ὄραιαν ἡμέραν τῆς ἀνοξείως.

Ἡ κυρία Ρίσις καὶ ἡ Λιάνα ἔρρα-

πτον τὰ τελευταῖα ἀσπρόρουχα τῆς προικῆς. Καὶ ἡ πτωχοτέρη κόρη τῶν πόλεων μας θὰ εὕρισκε πρόστυχην καὶ χωριτικὴν τὴν προῖκα αὐτὴν, ἡ ὁποία ὅμως ἦτο ἐπαρκῆς διὰ τὴν Λιάναν Ρίσις, τὴν κόρην τοῦ πλουσίου Βόερ.

Ἐν τούτοις, μετ' ὄρας τὰς ἐορτασίμους προετοιμασίας, πρὸ πολλῶν ἤδη ἡμερῶν, ὁ κύριος Ρίσις ἐφάνετο συλλογισμένος... Μὲ τὸν ἀδελφὸν τῆς συζύγου του καὶ μετὰ τὸν μέλλοντα γαμβρόν του ἔκαμεν μικρὰς καὶ μυστικὰς συνομιλίαις... Κάποιον δυστύχημα ἐπλανῶτο εἰς τὸν ἀέρα, κανεὶς δὲν ὠμίλει δι' αὐτό, ἀλλ' ὄλοι τὸ προσηθάνοντο, τὸ ἐφοβοῦντο...

Ἡ ἡμέρα τῶν ἀραβῶνων ἐφθασεν. Αἱ τράπεζαι, στρωθεῖσαι εἰς τὴν αὐλὴν, εἶχον πολυαριθμὸν συνδαιτυμόνας.

Ὅλοι ἐθαύμαζαν τὴν ὄραιαν νύμφην. Ἡ θεῖα Παυλίνα ἐμεγαλόλει κάπως, συλλογιζομένη ὅτι μετ' ὀλίγον ὁ Πέτρος θὰ τῆς ἔπερνε τὴν ἀγαπητὴν τῆς Λιάναν καὶ θὰ τὴν ἐπῆγαυε πολλὰς λεύγας μακρῶν...

Τὸ γεῦμα παρεστάθη πολὺ. Καὶ ὑπῆρχε παιδρὸν, μολόντι κάποια μυστικὴ λύπη ἐτζιάζε: τὰ μέτωπα, κάποια ἀνησυχία συνῆφιγγε τὰς καρδίας.

Μόνον τὰ παιδιά καὶ ἡ νύμφη ἀπελάμβανον χωρὶς ἀνησυχίαν τὴν οἰκογενειακὴν αὐτὴν ἐορτὴν.

Περὶ τὸ τέλος τοῦ γεύματος, ἕνας Ἰνδός, ἰδιαιτερός ὑπῆρέτης τοῦ οἰκοδεσπότη, ἐμῆρκεν εἰς τὴν αὐλὴν μετὰ τὸν καλπάζοντα ἴππον του.

Ἀφίππευσεν, ἐπέρασε τὸν χαλινὸν εἰς τὸν βραχίονά του, καὶ χωρὶς πολλὰς διατυπώσεις, ἐπλησίασε τὴν μεσαίαν τράπεζαν.

Ὁ κύριος Ρίσις ὤχρησεν ἐλαφρῶς.

Ὅλα τὰ βλέμματα ἐστράφησαν πρὸς τὸν ὑπῆρέτην. Ἐμάντευον ὅτι ἔφερε σπουδαίαν εἰδήσιν...

Ἐσκύφεν εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ κυρίου του καὶ ἐπ' ὀλίγον τῷ ὠμίλησε σιγα.

Οἱ συνδαιτυμόνες ἐκύτταζαν νὰ ἰδοῦν εἰ ἔφρασιν θὰ ἐλάμβανε τὸ πρόσωπον τοῦ οἰκοδεσπότη.

Τίποτε. Ὁ κ. Ρίσις ἔμεινε ἀπαθής.

Τὸ γεῦμα ἐξηκολούθησεν ἄλλ' ἡ φαιδρότης εἶχε σβεσθῆ ἐντελῶς.

Μετὰ τὸ γλύκισμα καὶ τὰ φρούτα, ὅταν οἱ ἄνδρες ἤναψαν τὰς μακρὰς των πίπας, ὁ κ. Ρίσις ἐσηκώθη.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς μεγάλης σιωπῆς, ἡ ὁποία ἔγινεν ἔξαφνα, ἡ μεταλλικὴ του φωνὴ ἀντήχησε λέγουσα:

— Ἐκρηγῆθη ὁ πόλεμος μεταξὺ τοῦ Τράνσβαλ καὶ τῆς Ἀγγλίας.

Μία μόνη κραυγὴ ἠκούσθη: τὴν ἔρρηξεν ἡ Μίς Φλώρη ἄλλ' αἱ γυναῖκες ὄλοι ὠχρίσασαν.

Ἀπαθῆς, οἱ ἄνδρες ἐκύτταζαν τὸν κύριον Ρίσις, χωρὶς νὰ παύσουν νὰ ροφοῦν τὰς πίπας των.

Ὁ οἰκοδεσπότης ἐξηκολούθησεν: — Ἐίμεθα ἔτοιμοι. Ἡ δύναμις εἶνε ὑπὲρ ἡμῶν. Ὁ Θεὸς καὶ τὸ δίκαιον εἶνε ὑπὲρ ἡμῶν. Ὁ χρυσός, τὸν ὁποῖον ἐγκυρῶνται τὸ ἔδαφός μας, προσελκύει τὸν ἀπληστον ἐχθρόν. Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ. Ὁ Ζουμπέρ ζῆ ἀκόμη. Ἄν θελῇ ὁ Θεός, οἱ Ἀγγλοὶ θὰ ἐνθουμηθῶν πάλιν τὴν μάχην τοῦ Ἀμαζούμπα... Τὸ Τράνσβαλ εἶνε ἰδικόν μας. Τὸ ἐκάμαμεν μετὰ τὸν ἰδρωτὰ τοῦ προσώπου μας. Ἄν οἱ Ἀγγλοὶ τὸ πάρουν, ὁ χρυσός που θὰ εὐρουν θὰ εἶνε κῆκκινός ἀπὸ τὸ αἷμά μας καὶ θὰ τοὺς βάψῃ τὰ χέρια... Ἡ βοερικὴ Ἄρκτος δὲν ὑποχωρεῖ πρὸ τοῦ βρετανικοῦ Λέοντος. Ζήτω τὸ Τράνσβαλ! Ζήτω ἡ ἐλευθερία! Θάνατος εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς!

Ὅλοι ἐσηκώθησαν διὰ μιᾶς, καὶ αἱ κραυγαὶ ἀντήχησαν διάτοροι:

— Θάνατος εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς! Ζήτω τὸ Τράνσβαλ!

Ἐπειτα ἐχωρίσθησαν.

Χωρὶς διαταγῶν, χωρὶς λύπην, οἱ χωρικοὶ αὐτοὶ, οἱ ζῶντες ἀπὸ τὴν γῆν, ἐπῆγαυαν νὰνταλλάξουν τὴν ἀξίαν μετὰ τοῦ τουφέκι καὶ νὰ πολεμήσουν διὰ τὴν ἐλευθερίαν των.

Ὁ Πέτρος Μπέντζες ἔσφιγγε τὴν χεῖρα τῆς μνηστῆς του.

— Πῆγαυε, τῷ εἶπεν ἡ Λιάνα, καὶ βταν λυτρωθῆ ἡ Δημοκρατία, τότε σκεπτόμεθα καὶ διὰ τὸν γάμον μας.

Αἱ γυναῖκες, ὅσαι δὲν εἶχαν πολὺ μικρὰ παιδιά, ἔλεγον πρὸς τοὺς συζύγους των:

— Θὰ σὰς συνοδεύσωμεν. Οἱ πληγωμένοι θὰ ἔχουν ἀνάγκην τῶν φροντίδων μας καὶ ἂν λείψῃ κανένας πολεμιστής, θὰ εἰμῆβα εἰς βῆσιν νὰ τον ἀντικαταστήσωμεν.

Ἡ φωτιὰ δὲν μας τρομάζει.

Μικρὸς ἀλλ' ἄνδρος καὶ λαός, τοῦ ὁποῖου οἱ μόλις τριακοντακισχιλιοὶ πολεμισταὶ, δὲν ἐφοβοῦντο νὰ μετρηθῶν με ἑκατὸν χιλιάδας ἐχθρῶν!

Ὁ Γκύ καὶ ἡ Εἰρήνη Λακὸς τὰ εἶχαν τώρα μετὰ τοὺς Ἀγγλοὺς.

— Ἀχ αὐτοὶ οἱ Τζῶν Μπούλ! ἔλεγον ὁ Γκύ! Ὅπου μυρισθῶν λείαν, πέφτου ἐπάνω σὰν τὰ γεράκια... Τὰ χρυσωρυχεῖα! αὐτὰ τοὺς τραβοῦν!

— Γκύ, εἶπεν ἡ Μίς, κατακόκκινη.

— Δὲν ὀμιλῶ γιὰ σὰς, εἶπεν ὁ Γκύ.

Ἄλλως τε σὲς δὲν εἶσθι πλέον Ἀγγλίς.

— Πῶς; δὲν εἶμαι πλέον Ἀγγλίς;

Ἡ ἀγαθὴ παιδαγωγὸς ἤσθμαιεν.

— Ἄν εἶσθι ἀκόμη, δὲν σὰς συγχαίρω.

Οἱ συμπατριῶται σὰς δὲν ἀξίζουσι τίποτε.

Ἡ Μίς τὰ ἐκατέβαζεν ὀλονὲν περισσότερον.

— Μὰ... ἂφ' οὗ ἐκηρύχθη ὁ πόλεμος, δὲν εἰμπορῶ πιά νὰ μείνω ἐδῶ... εἰς χώραν ἐχθρικήν, εἶπεν ἔξαφνα, κυττάζουσα ἀγωνιωδῶς τὴν Εἰρήνην.

— Ὡραία ἰδέα! ἀνέκραξεν ἡ Εἰρη-

— Ἄν καὶ ἡ Γουίλελμίναν καὶ ἡ Ἐλζα, κινούμεναι ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ αἰσθήματος οἰ-

νούλα. Έπειδή οι Άγγλοι θά ελθουν να πολεμήσουν το Τράνοβαλ, σεις θέλετε να φύγετε και να μας αφήσετε. Μά πώς; δέν είσθε πλέον ή δευτέρα μητέρα μας, ή μήπως νομίζετε ότι θά φύγωμεν και ήμεεις από εδώ ;
 Η Μίς εσιώπα, εύρισκομένη εις μεγάλην άμηχανίαν.

— Και ότι τότε άκριβώς θά εύρισκό-
 μεθα εις το Πάρδεκοπ, προσέθεσεν ή Ει-
 ρηνούλα. Αυτό πιά κανείς μετά Χριστόν
 προφήτης δέν θά ήμπορούσε να το κρείδη.
 — Έν καιρώ πολέμου. . . ήρχισεν ή
 Μίς.
 — Μία μητέρα θά προτιμήσῃ να έγ-
 καταλείψῃ τὰ παιδιά της, παρά να μεί-

«Δέν έχόρταινε να θουμάξῃ τὰ ζῷα αὐτὰ και να τούς πηγαίνῃ λεχουδιές...» (Σελ. 35, στήλ. α΄.)

— Αυτό εἶνε πάρα πολύ ! ἐξηκολού-
 θησεν ή Εἰρηνούλα κατακόκκινη. Πού
 ήκούσθη, καλή μητέρα να ἐγκαταλείψῃ
 τὰ παιδιά της ! . . Λοιπόν σᾶς λέγω ότι
 εἴσθε κακή μητέρα ! Ἀνελάβετε, και ή
 ὄχι, νάντικαταστήσετε τή μαϊμμά ;
 — Ναι, ἀγαπητή μου... δέν ήξευρα
 ὄμως . . .
 — Ὅτι ὁ Τζὼν Μπούλ θά τα βάλῃ
 μετὸ Τράνοβαλ, συνεπλήρωσεν ὁ Γκῶ.

νη εις ἐχθρικήν χώραν ; . . . Καὶ ὅταν ἀ-
 κόμη αὐτὴ ή χώρα δέν ήθελῃσε τὸν πό-
 λεμον ; ὅταν δέν παιτῆ εις τίποτε ; . . .
 Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, — πρὶν ἀπαντή-
 σῃ ή Μίς, ή ὁποία ἐπάλατε μετὸν ἑαυ-
 τὸν της μάλλον παρά μετὰ τὰ παιδιά, —
 εἰσῆλθεν ὁ κύριος Λακῶς και της ἤγ-
 γισε τὸν ὄμιον.
 (Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΟΝ ΛΑΚΙΑΝΗΣ
 [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Paul Roland]

ΔΕΚΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

(Συνέχεια: ἴδε σελ. 30.)

ΑΡΓΥΡΙΑΝΗΣ (βουλόμων ταυτιά του) : — Σι-
 γώτερα, μικρέ μου. . . Για τὸνομα τοῦ
 Θεοῦ, σιγώτερα ! . . . Ἐ, λυπήσου με !
 ΚΟΥΛΑ (προσποιομένη ἑκκλησίν) : — Μπα !
 ὁ θεὸς μου εἶνε ; Γιατί σὲ τόσο μεγά-
 λη πολυθρόνα ; . . . Μπα, τί γέρος ποῦ
 εἴσθε ! . . .

ΑΡΓΥΡΙΑΝΗΣ (δυσχερτισμένος) : — Ὁραία
 εὐγένεια ! . . . Εἶνε ἐξ αἰτίας τῶν ρευμα-
 τισμῶν, μικρέ μου. . . Οἱ πόνοι, βλέπεις,
 με κάμνουν να φαίνωμαι μεγαλύτερος ἀφ'
 ὅ,τι εἶμαι. . .

ΚΟΥΛΑ (μαζεύει ὀλα τὰ μαξιλάρια και σπυ-
 ματίζει ἕνα φρούριον) : Τί με μέλει ἐμένα ! . .
 Νέος ή γέρος, μοῦ εἶνε ὀλωσδιόλου ἀδιά-
 φορον ! . . . (Ἀρχίζει πάλιν τὸ τραγοῦδι,
 δυνατώτερα) :

Τόπο ! τόπο να παρῶ !
 Εἶμαι ὁ ἀνδρῆς Ἀχιλλεύς !
 Ραταπλάν ! πλάν !

ΑΡΓΥΡΙΑΝΗΣ (ἔξω φρονῶν) : — Μητρο ! . .
 πάρ' του τὸ ταμποῦρλο . . . ἀμέσως !
 ΚΟΥΛΑ (πρὸς τὸν Μητρον, ὁ ὁποῖος πλησιά-
 ζει να τῆς το πάρῃ) : — Μάλιστα ! . . . Για
 κόπιασε να μοῦ το πάρῃς ! . . . Στρατιώ-
 τα, εις προσοχὴν ! Ἐγὼ εἶμαι δεκα-
 νεύς ! . . . (Ἀλλάζουσα ὄρος.) Θεῆ μου, μή-
 πως προτιμάτε τὴ σάλπιγγα ; . . . Ἄς
 εἶνε. Καθένας μετὸ γουστό του. Δέν θέ-
 λω να σας χαλάσω χιτῆρι. (Σαλπίζει, πε-
 ριερχομένη τὴν αἰθουσαν με βῆμα στρατιωτικόν.)

ΑΡΓΥΡΙΑΝΗΣ (ἐγερόμενος μετὸ μπασοῦνι
 του) : — Δός μου ἐδῶ τὸ ταμποῦρλο και
 τὴν σάλπιγγα. . . (Τὰ πέρνει.) Τώρα κά-
 θησε ἐδῶ ἡσυχά-ἡσυχά. Καὶ ἂν δέν μπο-
 ρῆς να κάμῃς χωρίς παιγιῖδι, παλῆξε, ἀλ-
 λά χωρίς θόρυβο. . . Μητρο, πήγαίνε
 να ἴδῃς ἂν ή Μόρφω τὰ ἐτοίμασε ὀλα.
 (Ὁ Μητρος εἰσέρχεται. Ἡ Κούλα κάθεται ὄψη-

λά, εις τὸν σωρὸν τῶν μαξιλαριῶν, και ἀρχίζει
 να παλῆ μετὸ τόπι της.)
 ΑΡΓΥΡΙΑΝΗΣ (ἡμερώτατος) : — Σὺ εἶσαι ὁ
 μεγαλύτερος ἀπὸ τὰ δεκα παιδιά, ἀν-
 δρεῖτε Ἀχιλλεῦ ;
 ΚΟΥΛΑ (χαρτωσάα στρατιωτικῶς) : — Μά-
 λιστα, θεῆ μου, εις τὰς διαταγὰς σας.
 ΑΡΓΥΡΙΑΝΗΣ (σὺρον κλησίων του, χωρίς να
 σηκωθῇ, ἐν τραπέζιαι, ἐπὶ τοῦ ὀπαίου ὑπάρχουν
 τὰ πρὸς γραφὴν ἀναγκαῖα) : — Ἐγὼ τώρα
 πρέπει να γράψω ἕνα γράμμα. Ὄστε λοι-
 πόν, εἰς πρέπει να καθίσῃς φρόνιμα.
 (Γράφει ὀλίγα λέξεις. Ἐξάρνα ἀναπνέσῃ, ὀπί-
 τὸ τόπι ἐρρίθη μετὸ ὄρην εις τὸ τραπέζιαι και
 ἀναποδογύρισε τὸ μελανοδοχεῖον.) Ἐλα Χρι-
 στὲ και Παναγιᾶ ! Πάει τὸ καλαμάρι ! .
 Σὺ το ἔκαμας αὐτὲ ;
 ΚΟΥΛΑ (Ζωηρῶς) : — Ὅχι ἐγὼ. . . τὸ
 τόπι μου.
 ΑΡΓΥΡΙΑΝΗΣ (κρούων τὸν κώδωνα και φωνά-
 ζων) : — Τρέξτε ! . . Μητρο ! Μόρφω ! Τὸ
 κάτωμα ἐλέρωσε. . .
 ΚΟΥΛΑ (ἡσύχως, τοποθετοῦσα τὰ μαξιλάρια
 κατ' ἄλλον τρόπον) : — Ἄ, μπα ! μή φοβᾶ-
 σθε, θεῆ μου. Τὸ μελόνι δέν λεκιάζει.
 (Θέλει να σκουπίσῃ τὸ κάτωμα μετὰ μαξιλάρι.)
 ΑΡΓΥΡΙΑΝΗΣ (τὴν ἀποθεῖ) : — Πήγαίνε
 ἀπ' ἐκεῖ ! . . Ὅριστε ἰδέα ! . . Μοῦ κά-
 νεις τὴ χάρι να μὴν ἀνακατεῦσαι ;
 ΚΟΥΛΑ : — Ἀρ' οὐ δέν θέλετε, πη-
 γαίνω να φωνάζω τοὺς ὑπηρετάς. (Ἐξέρ-
 χεται, διασταυρουμένη μετὸν Μητρον και τὴν
 Μόρφω, ὁ ὁποῖος εἰσέρχονται μετὰ λεκάνην, με
 βουρτσες, με σφουγγάρια.)
 ΑΡΓΥΡΙΑΝΗΣ (ἐν ᾧ καθαρίζουν τὸ κάτωμα) :
 — Καὶ εἶνε, λέγετε, ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ
 τοὺς δεκα. . . Με ἄλλους λόγους, αὐτὸς
 δίδει τὸ καλὸν παράδειγμα εις τοὺς ἄλ-
 λους. . . Τὰ ἐπροκόψαμε ! . . . (Πρὸς τοὺς
 ὑπηρετάς) : Φθάνει πιά, ἐκαθάρισε. . . Τώ-
 ρα να πάρτε ἀπ' ἐδῶ τὰ παιγιῖδια. (Οἱ
 ὑπηρετάς τὰ πέρνουν και κάμνουν να ἐξέλθουν.)
 Ὁ Ἀργυριῆς τοὺς ἀνακαλεῖ) : Για να σας
 πῶ να ἔχετε τὸ νοῦ σας να μὴν πατήσῃ
 περὶ τὸ πόδι του ἄτὸ σαλόνι ἐκεῖνος-ἐκεῖ
 ὁ Ἀχιλλεύς. (Ὁ Μητρος και ή Μόρφω εἰσέρ-
 χονται.)
 ΚΟΥΛΑ (μετὸν αὐτὴν ἐνδυμασίαν, ἀλλά χω-
 ρὶς κελίκιον κρατεῖ μεγάλην φρυγανιάν, ἀλειμ-
 μένην με βούτυρον. Προχωρεῖ μετὰ ὀκνηρὸν βῆμα,
 και ἐν ᾧ τρώγει, ὀμιλεῖ) : Σεις εἴσθε λοιπὸν
 ὁ θεὸς μου Ἀργυριῆς ; (Ὀμιλεῖ ἀργά, σύ-
 ρουσα τὰς λέξεις, ὡς να ἐθαρόντο.)
 ΑΡΓΥΡΙΑΝΗΣ : — Ναι, παιδί μου. . . Σὺ
 τοῦλάχιστον φαίνεσαι ἡσυχός. . . Καὶ
 πῶς σὲ λένε, μικρέ μου ;
 ΚΟΥΛΑ : — Ἐμένα μετὸν Γεῶργο.
 (Κάθεται εις μίαν πολυθρόναν.) Ἦλθα, γιατί
 πενοῦσα. Ὁ μπαμπᾶς και ή μαϊμμά θά
 ἔλθουν σε λιγάκι. . . Ἐμᾶς, τὰ δεκα
 παιδιά, μᾶς ἔστειλαν πρῶτα. Για τὸ
 πρόγευμα, βέβαια. Δέν μου λέτε, θεῆ
 μου, τί ὄρα τρώτε ἐδῶ ἔτὸ σπίτι σας ;
 ΑΡΓΥΡΙΑΝΗΣ : — Μπα ! δέν ντρέπεσαι, να
 εἶσαι ἔτσι λαίμαργός ;
 ΚΟΥΛΑ (γελοῦσα βλακωδῶς) : — Ἐγὼ ; κα-
 θόλου. . . Νά, ἐτελείωσα τὴ φρυγανιά
 μου. Τί ἄλλο θά φάγω ;

ΑΡΓΥΡΙΑΝΗΣ. — Ένοια σου, παιδί μου,
 και δέν θά σε ἀφίσω να πεθάνῃς τῆς πεί-
 νας. . . Κάτι θά βρεθῇ να φᾶς, και κα-
 λὸ μάλιστα. Για να σου πῶ. . . ἕνας
 φίλος μου σήμερα μοῦ ἔστειλε ἕνα λαμ-
 πρὸ παστίτσο. . . Σοῦ ἀρέσει τὸ πα-
 στίτσο ;
 ΚΟΥΛΑ — Ἀκούς ποῦ δέν μαρέσει ! . .
 ΑΡΓΥΡΙΑΝΗΣ. — Κ' ἐμένα μαρέσει. . .
 ἀλλά δυστυχῶς δέν μπορῶ να φάγω, ἐξ
 αἰτίας τῆς ἀρρώστειας μου.
 ΚΟΥΛΑ (περιχαρῆς, κροτοῦσα τὰς χεῖρας) :
 — Τόσω τὸ καλλίτερο ! γιατί ἐμεῖς οἱ
 ἄλλοι θά φάμε περισσότερο. . . Μά ἐγὼ
 δέν μπορῶ πιά να περιμένω τὴν ὄρα τοῦ
 γεύματος. Πεινῶ πολὺ. . . θέλω να φά-
 γω ἀμέσως.

ΑΡΓΥΡΙΑΝΗΣ (θυμωμένος) : — Τί κακοῦνα
 ὀρεμμένα παιδιά ! Αὐτὴ λοιπὸν εἶνε ή
 ἀμερικανική ἀνατροφή ; . . Μητρο !
 (Κρούει τὸ κώδωνα) : Μητρο ! . . ἔκου-
 φάθηκες ;
 ΜΗΤΡΟΣ (τρέχων σποτισμένος) : — Τί τρέ-
 χει, ἀφεντικό, τί τρέχει ;
 ΑΡΓΥΡΙΑΝΗΣ. — Τὸ νερὸ ἔτ' αὐλάει !
 Πήγαίνε με ἔτὸ δώματιόν μου, και πῆς
 τῆς Μόρφως να δώσῃ να φάγῃ αὐτοῦ τοῦ
 μικροῦ φαγᾶ. (Ἐξέρχονται. Εἰσέρχεται ή
 Μόρφω και παραθεῖει εις τὴν τραπέζαν φουμά και
 κομπόσταν.)
 ΚΟΥΛΑ (μετὸν φουσκὸν της φωνῆς) : —
 Γρηγόρα Μόρφω, φέρε μου κ' ἐκεῖνο τὸ
 παστίτσο ποῦ σας ἔστειλαν σήμερα. . .
 Γρηγόρα ! . . Ξεῦρεῖς τί σου εἶπα. . .

Μορφα : — Τὸ παστίτσο ; ! Ἄ μπα,
 μπα ! ὀλα κ' ὀλα, κυρία Κούλα, μά δ-
 χι τὸ παστίτσο . . . εἶνε ἀκριβὸν πρᾶμμα,
 και σάν το μάθη τὸ ἀφεντικό. . . βέβαια
 θά με μαλώσῃ γερά.
 ΚΟΥΛΑ : — Μά δέν θυμάσαι τί σου εἶπε
 ὁ μπαμπᾶς ; « Να κάμῃς ὀ,τι θά σου
 λέγῃ ή κόρη μου . . . Εἶμαι πλούσιος
 και θά σε ἀνταμείψω. »
 Μορφα : — Ἐγὼ τὸ φέρνω, μά. . .
 νίβομαι και ἀπονίβομαι. . . Ὑστερα κά-
 μετε καλὰ μετὸ ἀφεντικό (Ἐξέρχεται και
 ἐπιστρέφει μετὸ παστίτσο. Τὸ βάζει μετὰ μὲλλον
 σεβασμὸν ἐπάνω εις τὸ τραπέζι, μαζί με τηροῦνε
 και μαχαίρι.)
 (Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
 (Διασκευή ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΔΟΝ-ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Δ.

«Τώρα ποῦ ἐγίνα Ἰππότης, — συλλογίζεται ὁ
 Φασουλάκης Δὸν - Κιχώτης, — πρέπει να κάμω
 μεγάλα ἀνδραγαθήματα.»

Και να, βλέπει μακρὰ κάτι πράγματα, σάν
 πελώρια χέρια, ποῦ κινοῦνται γοργά.

— Κύτταξε, φίλε Σάντσο, φωνάζει κύτταξε
 ἐκείνους τοὺς φοβεροὺς γίγαντας, ποῦ θέλουν
 να μας φράξουν τὸ δρόμο. Θά πολεμήσω μαζί
 τους και θά τους σκοτώσω ὀλους !

— Γίγαντες ; τί γίγαντες ; ἐρωτᾶ ὁ Σάν-
 τσος μετὰ γουρλωμένα μάτια.

— Νά, δέν τους βλέπεις ἐκεῖ-πέρα, μετὰ
 θεόρατα χέρια, ποῦ καθένα εἶνε μακρὺ δέκα ὀρ-
 γυῖες ; . .

— Καλὲ ποῦ γίγαντες ! ἀπαντᾶ ὁ Σάντσο·
 αὐτοὶ δέν εἶνε γίγαντες· εἶνε ἀνεμόμυλοι, και
 αὐτὰ ποῦ σου φαίνονται σὰ χέρια, εἶνε τὰ πτε-
 ρὰ των. . .

— Εἶνε γίγαντες, σοῦ λέγω ! και θά τους
 διορθώσω ἐγὼ καθὼς τους ἀξίζει. Ἄσε να ἴδῃς !
 Τότε ὁ Φασουλάκης Δὸν-Κιχώτης κεντᾶ τὸν
 Ἀχαμῶνντα, και ὀρμᾶ ἐναντίον τῶν γιγάντων.

— Μὴ φεύγετε, ἀνανδρὸι, δειλοὶ ! τοὺς
 φωνάζει σταθῆτε και σας ἐφαγα !

Και μετὸ δόρυ του τρυπᾶ τὸ πτερὸν ἐνός
 ἀπὸ τοὺς ἀνεμομύλους, ὁ ὁποῖος, καθὼς γυρνᾶ,
 πέρνει σβάρνα και τὸ ἄλογο και τὸν καβαλάρη,
 και τοὺς ρίχνει εἴκοσι βῆματα μακρὰ, σὲ κακή κατάστασι και τοὺς δύο.

— Χριστὲ και Παναγιᾶ ! φωνάζει ὁ κακομοῖρης ὁ Σάντσο, και πηδᾶ ἀπὸ τὸ γαϊδουράκι του και τρέχει
 εις τὸν Ἰππότην.

— Μά δέν σου εἶπα, χριστιανέ μου, πῶς εἶνε ἀνεμόμυλοι ; τοῦ λέγει, ἐν ᾧ τον βοηθεῖ για να σηκωθῇ.

— Κ' ἐγὼ σου λέγω ὅτι εἶνε γίγαντες· ἀλλὰ μόνον ποῦ με εἶδαν, εὐθὺς ἐγίναν ἀνεμόμυλοι ! ἀπαντᾶ ὁ
 Φασουλάκης Δὸν-Κιχώτης.

Και κούτσα-κούτσα σηκώνεται, και μετὰ πολὺν κόπον καβαλικεύει πάλιν τὸν Ἀχαμῶνντα.
 [Ἡ συνέχεια προσεχῶς.]

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΦΑ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ΙΟΥΔΑΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια).

Περιττόν να εἰπωμεν, ὅτι ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ καὶ ὁ Τζῶν Κόρτ ἀφῆκαν ἀμέσως τὰς ρίζας τοῦ δένδρου τῶν καὶ ἔτρεξαν πλησίον τοῦ Πορτογάλου καὶ τοῦ Κάμη.

Μόλις εἶχε παρέλθῃ ἡ δεκάτη καὶ ἡμίσεια. Σκότος βαθύ ἐκάλυπτε τὴν πεδιάδα κατὰ τὰ τρία τέταρτα τῆς περιμέτρου τῆς, πρὸς βορρᾶν, πρὸς ἀνατολὰς καὶ πρὸς δυσμᾶς. Μόνον τὸ νότιον μέρος ἐφωτίζετο ἀπὸ τὰ κινούμενα φῶτα, ζωηρότατα τώρα κατὰ τὴν ἔντασιν καὶ ἀνω τῶν πεντήκοντα κατὰ τὸν ἀριθμὸν!

—Θὰ εἶνε συνάθροισις ἰθαγενῶν, εἶπεν ὁ Οὐρδαξ. Πολὺ πιθανὸν μάλιστα νὰ εἶνε Βουδδοί, ἀπὸ αὐτοῦς που συχναίχουν εἰς τὰς δὲχθας τοῦ Κόγγου καὶ τοῦ Οὐμπάγκη.

—Αὐτὰ τὰ φῶτα, προσέθηκεν ὁ Κάμη, βεβαίως δὲν ἀναφαν μοναχὰ τῶν!

—Καὶ θὰ ὑπάρχουν χέρια βεβαίως ποῦ τὰ κρατοῦν καὶ τὰ μετακινοῦν, παρετήρησεν ὁ Τζῶν Κόρτ.

—Ἀλλὰ τὰ χέρια αὐτὰ, εἶπεν ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ, πρέπει νὰ νῆκουν εἰς ὄμους, καὶ οἱ ὄμωι εἰς σώματα· καὶ ὄμως ἀπὸ τὰ σώματα αὐτὰ δὲν ἐλέσθαι οὔτε ἓνα μέσα εἰς τόσῃ φωταφάνειαν...

—Φαίνεται ὅτι θὰ εἶνε πέρα μέσα εἰς τὸ δάσος, καὶ θὰ σκεπάζωνται ἀπὸ τὰ δένδρα, παρετήρησεν ὁ Κάμη.

—Καὶ βεβαίως, ὑπέλαθεν ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ, ὁ ὄμιλος δὲν φαίνεται νὰ περιπατῇ ἀπέξω, τριγύρω ἀπὸ τὸ δάσος. Ὅχι καὶ μὲν τὰ φῶτα ἀπομακρύνονται δεξιῶ καὶ ἀριστερᾶ, ἀλλὰ πάντοτε ἐπιστρέφουν εἰς τὸ ἴδιον σημεῖον.

—Ὅπου δὲ εἶνε τὸ στρατόπεδον τῶν ἰθαγενῶν αὐτῶν, ἐβεβαίωσεν ὁ ὀδηγός.

—Ἡ γνώμη σου;... ἤρώτησεν ὁ Τζῶν Κόρτ τὸν Οὐρδαξ.

—Εἶνε ὅτι θὰ μας ἐπιτεθοῦν, ἀπεκρίθη ὁ Πορτογάλος, καὶ ὅτι πρέπει ἀμέσως νὰ πάρωμεν τὰ μέτρα μας.

—Ἀλλὰ διατὶ τάχα δὲν μας ἐπετέθησαν πρὶν φανερωθῶν;

—Οἱ μαῦροι δὲν εἶνε σάν τοὺς λευκοὺς, εἶπεν ὁ Οὐρδαξ. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἐφανερῶθησαν, δὲν εἶνε ὀλιγώτερον ἐπίφοβοι διὰ τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῶν ἀγρίων τῶν ἐνοστικῶν.

—Πάνθηρες, τοὺς ὁποίους οἱ ἱεραπότολοί μας θὰ κοπιάσουν πάρα πολὺ διὰ νὰ μεταβάλουν εἰς ἀρνία, ὑπέλαθεν ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ.

—Ἄς ἐτοιμασθῶμεν! εἶπεν ὁ Οὐρδαξ.

Ναί, ἔπρεπε νὰ ἐτοιμασθῶν πρὸς ἀμυναν καὶ νάμυνοῦν μέχρι θανάτου, διότι καμμίαν εὐσπλαγγίαν δὲν εἶχαν νὰ ἐλπίσιν ἀπὸ τὰς φυλάς αὐτὰς τοῦ Οὐμπάγκη. Δυσκόλως εἰμπορεῖ νὰ φαντασθῇ κανεὶς μέχρι ποίου βαθμοῦ εἶνε σκληραί-

καὶ οἱ ἀγριώτεροι λαοὶ τῆς Αὐστραλίας, τῶν Ἑβρίδων, τῆς Νέας Γουίνιας, δὲν θὰ ὑφίσταντο πρὸς αὐτὰς τὴν σύγκρισιν. Εἰς τὸ κέντρον τῆς χώρας μόνον χωρὶα κανιβάλων ὑπάρχουν, καὶ οἱ ἱεραπότολοι, οἱ ὁποῖοι ἀφῆρουν τὸν φοβερώτερον τῶν θανάτων, δὲν το ἀγνοοῦν. Εὐλόγως θὰ ὑπεβίβαζε κανεὶς εἰς τὴν τάξιν τῶν ζῴων τοὺς μαῦρους αὐτούς, τὰ ἀνθρωπόμορφα θηρία τῆς παρὰ τὸν ἰσημερινὸν Ἀφρικῆς, ὅπου ἡ ἀδυναμία εἶνε ἐγκλημα, ὅπου ἡ δύναμις εἶνε τὸ πᾶν. Τῶντι δέ, καὶ εἰς τὴν ἀνδρικήν ἀκόμη ἡλικίαν, πολλοὶ τῶν ἰθαγενῶν τούτων δὲν ἔχουν τὰς πρώτας γνώσεις παιδείου ἐξαετοῦς!

Εἶνε ἀκόμη βέβαιον καὶ ἀποδεδειγμένον, —διότι οἱ ἱεραπότολοι πολλὰκις ὑπῆρξαν μάστιγες τοιοῦτον ἀπισίαν σκηνῶν, — ὅτι αἱ ἀνθρώπινοι θυσίαι εἶνε ἐν χρήσει εἰς τὰς χώρας ταύτας. Σφάζουν τοὺς δούλους ἐπὶ τοῦ τάφου τῶν κυρίων τῶν, καὶ ἡ κεφαλὴ τῶν δυστυχῶν αὐτῶν, καρφωμένη εἰς κλάδον λυγίζομενον, ἐκσφενδονίζεται μακρὰν μόνις τὴν ἀποκόψῃ ὁ ἱερεὺς τῶν εἰδώλων. Τὰ δὲ παιδιά, καθὼς εἶπαμεν, ἀπὸ δέκα ἕως δεκαεξῆ ἔτων, χρησιμεύουν ὡς τροφὴ κατὰ τὰς ἐορτάς, καὶ πολλοὶ τῶν ἀρχηγῶν τρέφονται ἀποκλισειτικῶς μὲ τὴν τρυφερὰν αὐτῆν σάρκα.

Ἐκτός τοῦ ἐνοστικτοῦ τῆς ἀνθρωποφιλίας, οἱ μαῦροι οὗτοι ἔχουν καὶ τὸ ἐνοστικτον τῆς λεηλασίας. Αὐτὸ τοὺς ἐξωθεῖ συχνὰ εἰς μεγάλα διαστήματα, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῶν κερβάνιων, τὰ ὅποια κτυποῦν, σφάζουν, διαρπαίζουν καὶ καταστρέφουν. Βεβαίως εἶνε ἀτελέστερον ὀπλισμένοι ἀπὸ τοὺς ἐμπόρους καὶ τοὺς συνοδοὺς τῶν ἄλλ' ἔχουν τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀριθμοῦ, καὶ αἱ ὀλίγαι ἐκπαιδευθῆσάντων ἀγροφῶρων νικῶνται πάντοτε ἀπὸ τὰς χιλιάδας τῶν ἰθαγενῶν. Οἱ ὀδηγοὶ το γινώσκουν καλῶς. Ὅθεν προσέχουν πολὺ νὰ μὴ πλησιάζουν εἰς τὰ χωρὶα αὐτὰ— Ἰκομπὲ Δάρα, Καλακὰ Τάιμο, καὶ ἄλλα μεταξὺ τοῦ Ἀουκαδεπέ καὶ τοῦ Βαχάρ-ἐλ-Ἀβιάδ, — ὅπου δὲν εἰσεχώρησαν ἀκόμη ἱεραπότολοι, ἀλλ' ὅπου μίαν ἡμέραν θὰ εἰσχωρήσουν. Διότι οὐδεὶς φόβος τοὺς ἀναχαίττει, ὁσάκις πρόκειται νάποσπάσουν ἀθῶως ὑπάρχει ἀπὸ τὸν θάνατον, καὶ νὰ ἐξανθρωπίσουν τὰς ἀγρίας αὐτὰς φυλάς ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ χριστιανισμοῦ

Ἔως τώρα, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐκδρομῆς, ὁ πορτογάλος Οὐρδαξ εἶχε πῆν καλοτυχίαν νάποφύγῃ πᾶσαν δυσάρεστον συνάντησιν μὲ ἰθαγενεῖς. Ὁ Κάμη εἶχεν ἀπομακρυνθῆ ἐπίδεξιως ἀπὸ τὰ κινδυνώδη κέντρα τῆς χώρας, ἡλικίαν δὲ ἔτι καὶ ἡ ἐπιστροφή θὰ ἐγίνετο ὑπὸ βροῦς τελείως ἀσφαλῆς. Παρακάμπτοντες τὸ δάσος ἐκεῖνο ἐκ δυσμῶν, θὰ ἐφθάναν εἰς τὴν δεξιάν δὲχθην τοῦ Οὐμπάγκη, καὶ θὰ ἐξηκολούθουν τὸν δρόμον τῶν παροχθίως

μέχρι τῶν ἐκβολῶν τοῦ ποταμοῦ τούτου, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς δὲχθης τοῦ Κόγγου. Ἀπὸ τοῦ Οὐμπάγκη καὶ πέραν, ἡ χώρα συχναίχεται ὑπὸ ἐμπόρων καὶ ὑπὸ ἱεραποστόλων, ὑπῆρχε δὲ ὀλιγώτερος φόβος νὰ συναντήσουν ἐδῶ νομαδικὰς φυλάς, τὰς ὁποίας ἡ γαλλικὴ, ἡ ἀγγλικὴ, ἡ πορτογαλικὴ καὶ ἡ γερμανικὴ ὑπεροχὴ ἐκδιώκει ὀλίγον κατ' ὀλίγον πρὸς τὰς ἀπωτάτας χώρας τοῦ Δάρφουρ.

Ἄλλ' ἰδοὺ ὅτι, τώρα, ἐν ᾧ ὀλίγα ἡμέραι πορείας το ἐχώριζαν ἀπὸ τὸν ποταμόν, τὸ κερβάνιον ἐκινδύνευεν ἴσως νὰ προσβληθῇ ὑπὸ πολυαριθμῶν ἀγρίων, καὶ νὰ ὑποκωφῇ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, δὲν θὰ καταστρέφετο χωρὶς ἀντίστασιν, καὶ εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Οὐρδαξ, οἱ σύντροφοὶ τοῦ ἔλαβαν ὅλα τὰ μέτρα διὰ νὰ διοργανώσουν τὴν ἀμυναν.

Χωρὶς νὰ χάσουν στιγμὴν, ὁ Οὐρδαξ, ὁ ὀδηγός, ὁ Τζῶν Κόρτ καὶ ὁ Μᾶξ Οὐμπέρ ἐπῆραν τὰς καραμίνιας εἰς τὸ χερί, ἔβαλαν τὰ βεβίλβερ εἰς τὴν ζώνην καὶ ἐγέμισαν τὰς φουσιγγιοθήκας τῶν. Τὰ ἀμάξιον περιεῖχεν ἀκόμη μερικὰ τυφέκια καὶ πιστόλια, τὰ ὅποια ἐνεπιστεθῆσαν εἰς τινὰς ἐκ τῶν ἀγροφῶρων, τῶν ὁποίων ἐγνώριζαν τὴν δεξιότητα καὶ ἀροσίωσιν.

Συγχρόνως ὁ Οὐρδαξ διέταξε τοὺς ἀνθρώπους τοῦ νὰ τοποθετηθοῦν περίεξ τῶν μεγάλων ταμαρινοδένδρων, διὰ νὰ προφυλάσσωνται κάλλιον ἀπὸ τὰ βέλη, τῶν ὁποίων ἡ δηλητηριασμένη αἰχμὴ προξενεῖ πληγὰς θανατηφόρους.

Ἐστάθισαν ἡ ἐπερίμεναν. Οὐδεὶς θόρυβος διέσχισε τὸ διάστημα. Ἡ ὀρδὴ τῶν μαῦρων, φαίνεται, δὲν θὰ εἶχεν ἐξέλθῃ ἀκόμη ἀπὸ τὸ δάσος. Τὰ φῶτα ἔλαμπον ἀκαταπαύστως, καὶ κάπου-κάπου διέχυνον λάμψεις ζωηρὰς ἐν τῷ μέσῳ καπνοῦ ὑποκιτρίνου.

(Ἔπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΤΟΥ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Ξανοῖξαν τὰ ματάκια του κι' ἀρχίνησεν νὰ νοιώνη τὸ λατρευτὸ παιδί. Τώρα ξεχνᾷ τὰ κλάμματα, τὴ γλώσσα του τὴ μὴνὴ πού ὡς τώρα κελαιδεῖ.

Κι' ἀνοίγει τὰ χεῖλάκια του, τὸ πρῶτον τοῦ σκορπίζει χαμόγελο γλυκὸ— Τὸ δῶρό που ὁ Πλάστης μας ἔδωκε τὸν ἄνθρωπον χαρίζει ὅταν τον στείλῃ ἐδῶ.

Τὶ δῶρο! Κρύβει μέσα του μὴν ἄκρη Παραδείσου καὶ κάτω ἐδῶ ἔστῃ γῆ. Γιὰ ἡμᾶς χαρὰς ἀπόκρυφης εἶνε αὐτό, θυμῆσου, ἀτέλειωτη πηγὴ.

[Ἄπὸ τὰ «Τροχιδοῦ τῆς Κόρης μου».] ΦΑΚ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Καθηγητὴς (κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Νέου Ἔτους):—Σοὺ εὐχομαι, Τότη, καλὰ μαλά. Ὁ Τοτὸς (εὐγενέστατα):—Ἐπίσης, κύριε καθηγητά.

Ἐστὴν ἡ δὴ τοῦ Κρητικοῦ Καστίου
— Πόσο ἀξίω ἐγὼ νὰ σένα, μαμάκα;
— Ὅσο πῆς! χίλιες χιλιάδες!
— Ἐ, ἂν ἔδωκες αὐτὲς τὰς χιλιάδας, μπορεῖς νὰ μου δώσης τώρα μία... δραχμὴ!
Ἐστὴν ἡ δὴ τοῦ Μ. Α. Μαρμαρέ

ΑΔΙΑΠΛΑΣΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΑΡΑΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΘΕΣΙΑΣ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΓΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΨΕΥΔΩΜΑΤΟΣ

Καθὼς βλέπετε εἰς τὴν βιβλίωσιν τῆς α' σελίδος, ἀπεφάσισα νὰ παρατείνω τὴν προθεσίαν τοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦ Ψευδωματος μέχρι τῆς 15 Μαρτίου.

Πολλοὶ τῶν Διαγωνιζομένων μὲ παρεκάλεισαν θερμότερα νὰ δώσω αὐτὴν τὴν παράτασιν, μεταξὺ δὲ αὐτῶν καὶ ἡ Κελαϊδίστρα, ἡ ὁποία ἰδοὺ εἶ μου γράπει:

«Ἄχ, Διάπλασις μου, τί κακὸ εἶνε αὐτό, πῶς περνοῦν αἱ ἡμέραι! Ἐβασεν ἡ λῆξις τῆς προθεσίας τοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦ Ψευδωματος, καὶ... καὶ... δὲν θέλω οὔτε νὰ το σκεθῶ, ἀλλὰ το βούμαι, ὅτι δὲν θὰ προφθάσω νὰ κόμω πολλὰ ἀκόμη ψευδωματα. Ἐ, λέει, καὶ νὰ εἰδες καμμίαν παράτασιν! Ἄχ, ψυχὴ μου, τί ὠραία τότε... Νὰ ἴδῃς πού θὰ σοὺ το προτεῖνουν καὶ ἄλλοι καὶ θὰ μὲ θυμῆθῃς. Δὲν ἔχω καιρὸν διὰ περισσότερα. Ὁ Θεὸς βοηθεῖ!»

Ἦτο δυνατόν νὰντισταθῶ εἰς τὴν ἑσπερὴν παρεκλήσεις; Καὶ διὰ πρῶτον, τὸ ὅποσον εἰς ὄλους συμμέρει καὶ τὸ ὅποσον κανένα δὲν ζημιώνει; Ὅχι βέβαια! Ἄδω λοιπὸν τὴν παράτασιν, καὶ... ὁ Θεὸς βοηθεῖ! Ἐχέτε ἀκόμη ἐνάμιση μῆνα ἔμπρὸς σας διὰ νὰ ἐνεργήσετε, ναύησετε τὰ ψευδωματα σας καὶ... τὴν ἐλπίδα τῆς ἐπιτυχίας σας. Καὶ ἐκεῖνο ἀκόμη, οἱ ὁποῖοι δὲν ἡμάρψαν νὰ λάθουν μέρος εἰς τὸν ὠραῖον Διαγωνισμὸν, τώρα, ἂν θέλουν, θὰ ἡμάρψουν. Ἐμπρός!

Ἀλλὰ προσέθετε καλὰ καὶ εἰς τὸ δεύτερον μέρος τῆς Αἰτιολογίας: Ἡ προθεσίαις αὐτῆς εἶνε πλέον ἡ τελευταία, ἱστορικῶς καὶ ἀμετακλήτως. Καμμίαν ἄλλην παράτασιν δὲν θὰ δώσω ὅσον καὶ ἂν με παρεκάλουν· καὶ καλῶς ὁ κόσμος πού λένε... Καὶ ὠρισμένως εἰς τὸ φύλλον τῆς 30 Μαρτίου θὰ δημοσιεύσω τὰ Ἀποτελέσματα τοῦ Ψευδωματος, καθὼς καὶ τὴν Κλήρωσιν τοῦ Ἀρχαίου τῶν Δώρων, τὴν ὁποίαν ἄλλοτε ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

Ἀετὲ τῶν Λιοντῶν Ὁρέων (Φ. Φ.) σοὺ ἐγνώριζω τὸ ψευδώνυμόν σου, καὶ σοὺ ἔστειλα ὅ,τι ἐζητήσας.

Φίλε Β. Π. εἰς τὸ προσηυμένον φύλλον σοὺ ἐνέκριναν ἐξ ἄλλης σοὺ ἐπιστολῆς τὸ ψευδώνυμον Σερσὺμπερ. Ἀλλὰ πού γράφεις πάλιν καὶ ζητεῖς ἄλλα ψευδώνυμα. Πῶς συμβαίνει αὐτό;

Ρόδιε Δόκιμος (Ι. Κ.) παλαῖ μού φίλε, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοὺ ἐγνώριζω. [ΕΕ] διὰ τὴν ὠραίαν, τὴν πατριωτικωτάτην ἐπιστολήν.

Καὶ μία μικρὰ συναστροφή, τὴν ὁποίαν ἔδωσαν ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης καὶ ἡ Ταίγγα ῥέλλια διὰ τὴν ἐπέτειον τῆς γνωριμίας τῶν πόσον ὠραία θὰ ἦτο! Φαντασθῆτε ὅτι παρευρέθησαν εἰς αὐτὴν ὅλα συνδρομητὰ καὶ συνδρομητριά, — βιθὶ διὰ τῆς «Διαπλάσεως» ἐγνωρίσθησαν εἰς ἐορτάζοντες, — καὶ εἰς τὴν ἐτραγομένην ὠραίατα, ποῖος νομίζετε;... ὁ Γλυκοῦλαλος Ὅνος! Καὶ τοῦ χρόνου.

Μεγάλην χαρὰν μοὺ ἐπροξένησεν ἡ ἐπιστολή σου, Ψάρα-Λούλα. Μὰ διατὶ ἔκαμες δὲ μου

γράψῃς τόσον καιρὸν; Ἐστὴν δέ, τι ἐζητήσας, καὶ σοὺ εὐχομαι ἐπιτυχίαν εἰς τὸ Ψευδωμα, τῶρα ἡ ἐν παράτασιν τῆς προθεσίας. Ἀγαθὴ, Ἄγγε Μενδεδάκι, μοὺ ζητεῖς νὰ παραδῶ τὸν Κανονισμόν. Καὶ ἂν ἐγώ, ἡ ὁποία τὸν συνέταξα, κῶμα ὄρχην νὰ τον παραδῶμαι, μὲ ποῖον δικαίωμα ἔσκαίτω ἀπὸ τοὺς φίλους μου νὰ τον τηροῦν; Βλέπετε λοιπὸν ὅτι μοὺ ζητεῖς ὀδύνατα.

Ἐστὴν ἡ δὴ ἀπὸ τῆς χαρᾶς τῆς μοὺ γράφει σημερον ἡ Σιωπηλὴ Νύξ. «Τὰ ἔα τοῦ 1902 εἶνε λαμπρότατα... Τί χαρὰ! τοῦ χρόνου Εἰκοσιπενταετηρίδος!... Ἄ, φέτος θὰ σοὺ στείλω τὴν συνδρομὴν μου ἀπὸ τὸν Ἀγύουστον. Δὲν βλέπω τὴν ὠραν... Καὶ οὕτω καθεστῆς, Νὰ ἔνα γράμμα, πού μόλις το ἀνοίξω, ἀνεβῆ ἡ θερμοκρασία τοῦ γραφείου μου... Ἀλλὰ καὶ τὸ ἄλλο τῆς, πού ἔλαβα ὑστερα, ἐπίσης θερμὸν καὶ ὠραῖον [ΕΕ].

Ἰδοὺ τώρα ἐν ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν τῆς Χαμένης Εὐτυχίας [ΕΕ]: «Προχθὲς ὁ μπαμπᾶς μου διέβηκε τὸν Κατάλογον τῶν Δώρων σου καὶ ἐξεπλάγη πολὺ μὲ τοὺς ἀριθμοὺς. —Μὰ πόσοι συνδρομητὰ εἶδες; μ' ἐρωτᾷ.— Ὅχι, χιλιάδες! τὸ ἀποκρίνομαι.— Ἀπορῶ πῶς διεδόθη τόσον πολὺ τὸ παιδικὸν αὐτὸ φύλλον, μοὺ εἶπεν.— Ἀπὸ ἐμᾶς τὰ παιδιά! τοῦ ἀπεκρίθημεν ὑπερφάνω: ὅλα τὰ δέλεα.— Εἶδες, μπαμπᾶ, εἰ κάνεις ἡ ἀγάπη; τοῦ λέγει ὁ μικρὸς Γεωργός: εἴμεθε τόσα καὶ τόσα παιδιά... εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου πηγαίνει ἡ Διάπλασις.» Πολὺ ὠραία!

Δὲν ἤξευρω ἀκόμη, Μαρταρινογάγε, ποῖος θὰ γράψῃ τὴν κρίσιν τῆς Δωδεκάτης Κυριακῆς. Ἄ, καλὰ πού μου θυμήσας καὶ τὰ «Ζωντανὰ Διηνύματα». Πολὺ γρήγορα θὰ σας μάθω αὐτὸ τὸ ὠραῖον παιγνίδι, διότι καὶ ἄλλοι μοὺ το ἐζητήσαν.

Κλάματι ἡ Κατοσομαλάλα, πού δὲν ἔβραβεύθη εἰς τοὺς τελευταίους Διαγωνισμοὺς, κλάματι, κακὸ, μὴν ἐρωτᾷτε!... Ἀκούτε νὰ εἶνε τρία χρόνια συνδρομητριά μου καὶ νὰ μὴ βραβεύθῃ ἀκόμη;... Ἀμὲ ἄλλοι, Κατοσομαλάλα μου, πού εἶνε τέσσαρα καὶ πέντε καὶ ἔξ, καὶ δὲν ἐβραβεύθησαν ἀκόμη; Ἐχέσις καιρὸν, ἔπειτα εἰσαὶ ἀκόμη τόσον μικρῇ... Θάρος, ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονὴ. Δὲν τὰ εἴπαμεν;

Καὶ μία ἄλλη ἄπορος συνδρομητριά μου ἐκ Λαρίσης, ἐγγραφίστα πέρσει δι' εἰσφοράς, μὲ παρακαλεῖ διὰ τῆς Γλυκοῦλας Καρδίας, νὰ τὴν συστήσω καὶ φέτος εἰς τὴν γενναιοδοσίαν οκαθενὸς πλουσίου καὶ εὐγενοῦς τὰ αἰσθηματα φίλου μου. Ὁ, εἶμαι βεβαία ὅτι καὶ αὐτῆς ἡ παράκλησις θὰ εἰσακουσθῇ.

Ἐχω ὑπ' ὄψει μου τρεῖς ἐπιστολάς σου, Ἄδρα τῆς Κερκύρας [ΕΕΕΕ] καὶ σοὺ ἀπαντῶ δι' ὀλίγων: Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ φῆσι συγκαταλέγω μετὰ τῶν καλλιτέρων φίλων μου, ἂν οὐ εἶσαι ἐκ τῶν καλλιτέρων; Ἀποδείξεις αἱ ἐπιστολαὶ πού μου γράφεις, αἱ ἐργασίαι που κάμνεις, καὶ ὅλα τὰ λοιπὰ. Ὅσον διὰ τὸ κοινὰ ψευδώνυμα, δὲν καταγγέθησαν διότι ἔχοντες τοιαῦτα παρεστράφησαν (Θεὸς φυλάξοι!) ἀλλὰ μόνον διότι μοὺ εἶδαν καλὸν νόπον. Πού νὰ ἐνθυμοῦμαι, βλέπετε, καὶ νὰ ἔχω ὑπ' ὄψει μου ὄλους αὐτοὺς τοὺς συνδυασμοὺς! Ἀγαπητῆ μου Ἰουδιθ Φέρρου, σὲ παρακαλῶ νὰ ἐκλέξῃς ἐν ἄλλο ψευδώνυμον.

Ὁ συνεργάτης μου κ. Γρηγόριος Ξενοπούλος (Φαίδων) εὐχαρίστησεν ἀπὸ καρδίας ὅσους ἐκ τῶν φίλων μου τὸν συνεχάρησαν ἐπὶ τῆς ὀνομαστικῆς τοῦ εορτῆ μὲ κάρτας, μ' ἐπισκεπτήρια καὶ μ' ἐπιστολάς, καὶ τοὺς διαβεβαίωσεν ὅτι θὰ φυλάξῃ ὡς κειμήλια τὰ πολυτίμητα ταῦτα δειγμάτια τῆς ἀγάπης τῶν.

Ἐπὶ τῆς εὐκαιρίας ταύτης, πληροφορεῖ ὅσους τον ἠρώτησαν, ὅτι ἡ Β' Σειρὰ τῶν «Δημηγμάτων» τοῦ δὲν ἐξεδόθη ἀκόμη, ἀλλ' ὅτι τώρα εἰτοιμάζεται. Ἐπειδὴ αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ τελευταία, καὶ τῶν γαλλικῶν, δὲν τῆς μένει καιρὸς διὰ νὰ

ἐπιθυμῆ νὰ τὴν ἐπιμαρτυρῇ ἰδιαιτέρως, ὥστε νὰ προσφέρῃ κατὰ τὴν τελευταίαν εἰς τοὺς πολυπληθεῖς του συνδρομητὰς· καὶ δι' αὐτὴ ἡ ἐκδοσις θάργησῃ ὀλίγον. Ἐπάρκει λοιπὸν ἀκόμη καιρὸς νὰ ἐγγραφοῦν ὅσοι ἡμέλησαν νὰ τὰ κῆμον ἑοῖς τόρῳ, στέλλοντας εἰς 3 διὰ τὴν Β' Σειρὰν, ἢ εἰς 6 καὶ διὰ τὰς δύο.

Ἐγνώρισα τὰ ψευδώνυμα τῶν δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Μικρὰν Βιολιστρίαν (Μ. Π. αὐτὸ ἐξέλεξα, διότι εἶδα ὅτι ἀγαπᾷ τὸ βιολίον· δὲν εἶνε ἀργὴ νὶ λάθῃ μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Δύσεων, ἂν οὐ αἱ λύσεις τοῦ πρώτου φύλλου εἶνε βεβαίως μέχρι τῆς 2 Μαρτίου) Φίλην τῶν Μουσῶν (Κ. Κ. ἡ ὠραία σου ἐπιστολή [ΕΕ] μαρτυρεῖ ὅτι σοὺ ἐταίριαζεν αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον· εὐχομαι νὰ πραγματοποιηθῶν καὶ τὰ δύο ὀνειρά σου) Ἐσπερινούλαν (Β. Δ. αὐτὸ θὰ προτιμῆς, ἂν οὐ το εἶχες γράψῃ καὶ πρῶτον ἡ πρότασις σου εἰς τὸ προσεχές) Ἀγαθὴ Λοῦτα Ἀστέρη (Ν. Σ. καὶ ἐν εὐχῆ μου [ΕΕ] διὰ τὴν ὠραίαν καὶ εὐανάγνωστον ἐπιστολήν· ἐπέκλιθι ὅτι γρήγορα θὰ μεσομνησῇς εἰς τὸν οὐρανὸν μου.) Τίξον τοῦ Φοῖβου (Δ. Σ. αὐτὸ ἦτο τὸ ὠραῖότερον ἐξ ὅσων ἐπρότεινες πολὺ θὰ εὐχαριστήθῃς ἂν μοὺ γράψῃς συχνὰ [ΕΕ] διὰ τὴν εὐχέλτοτον ἐπιστολήν) Μικρὸν Ἰθακίσιον (Γ. Δ. αὐτὸ ἐξέλεξα· χαίρω πού σου ἤρσαν τόσον τὰ διηγηματὰ μου) Βραχέλογον (Ι. Κ. καὶ ἡ ἐπιστολή σου ἦτο βραχέλογος· διὰ λόγια ἀλλὰ ὠραία καὶ οὐ σιωπῆ· εὐχέ) Μετασομαλάλα (Δ. Δ. τὸ προτιμώμενον δὲν μου ἐφάνη κατάλληλον διὰ τὸν κύκλον μας· εὐχομαι κ' ἐγὼ ἡ φίλις μας νὰ διαρκῆσῃ πολὺ, πολὺ) Κλάδον Ἑλαίας (Α. Γ. ἐλπίζω ὅτι καὶ σὺ αὐτὸ προτιμῆς, τὸ εἰρηνοκότατον.) Ναυαρχον τοῦ Πραξινοῦ (Δ. Ο. μόνον αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον.) Θεσσαλικὸν Ἰάκινθον (Α. Χ. χαίρω πού ἔγινες καλὰ) Μουσικὴν Ψυχὴν (Σ. Α. Π. σοὺ ἔστειλα γόρην τῶν Λύσεων.) Ζήτω ἡ Ἑλλὰς (Φ. Γ. Β. πολὺ ὠραῖον ψευδώνυμον!) Φιλέρημον (Κ. Κ. αὐτὸ σοὺ ἐξέλεξα) Ἄνοβις τῆς Κερκύρας (Ν. Α. ἔστειλα γόρην Ἀύσεων καὶ Μικρὰ Μυστικὴ) Κεράτιον Κόλλιον (Κ. Β. εἶμαι βεβαία ὅτι αὐτὸ προτιμῆς· εἶχε καὶ ἔχει ἀκόμη καιρὸν νὰ μοὺ στείλῃ τὰς λύσεις) καὶ Ἰθακίτην Ἰλαίωτην (Ν. Σ. εἶπε εἰς τὴν ἀδελφὴν σου νὰ ἐκλέξῃ ἐν ἄλλο ψευδώνυμον, διότι αὐτὸ που προτε

παραδίδεται και μαθήματα μανθάνουν — το Τέμενος των Μουσών αντιστακείται το Λευκόν Κόρινθον — ή Γλυκεία Καρδία άσπάζεται την Άηθρα της Ερμού, το Στήριγμα Μητρος και Μεγεθέδειο Μπουκετάκι, και άναμνεί επιστολήν των — οι Διληγόμενοι της Νεολαίας, κτηρηγθέντων των κοινών ψευδώνυμων, πληροφαιρούν τους φίλους μας, τους όποιους άσπάζονται, ότι είνε: ή Άθρα της Κερκίρας (Κέρκυρα), ή Χιονοσκεπής Δίρρη και ή Βοσκοπούλα της Δίρρης (Χαλκίς) — ή Σκληρός Βόρος συγγαίρει την Ήπειρωτικήν Ελληνίδα και τον Ναυτοπαίδα διά τους ώριούς στίχους των Μ. Μυστικών των.

Μικρά Μυστικά επιθυμούν νάνταλλάξουν: ή Σκληρός Βόρος με την Γαλιανήν Έλληνοπούλαν, Ξίλ. Ζάκ και Κατορομάλιον — ή Άρέλιαιος Λαρά με την Εμερομάδαν και Δούκισσαν των Σαλώνων — το Αδαβίριον Ρόδου με την Αδραν της Κερκίρας, Διακην Μαργαρίταν και Σπαρτιάτιδα Χελωνίδα — το Άστρον του Αίγαίου με την Γλυκείωγενρον Σελήτην και Άρθος της Τρομογιής — ή Ακτινοβολούσα Σελήτη με την Μαρίαν της Κάρυτου (την όποιαν γυφρίζει) — το Κρητικόν Κάστανον με την Νεολαίαν των Παρισίων, Μελαγχροϊτήν της Άνδρου και Κελαϊδίστραν — ή Έλικόν με την Ζουλέικαν, Άγγελον της Άράπης και Περθούσαν Καρδίαν — ή Ισημεριός του Κόρινθου με τον Προσωπιδοφόρον Ήπιδστην, Χρυσόπτερον Αλιούνα και Καλόν Διαβόλον — ή Κόρη του Στρούβιδος με το Κύνειον Άσμα, Γλυκείαν Καρδίαν και Φιλόμευσον Νεάριδα (όπου θέλουν, με τα άνιματά των): — το Λαυρόν Κόρινθον με το Ζιάνιον Γυμνασιον, Σοφόν Πιτζαρόν και Άστρον του Αίγαίου — ή Ονειροπόλος Ψυχή με τον Κυνηγόν των Αίγερων, Νουταλόν Έλληνα και Άγγελον Αγγερών — ή Τερεθγανη Έλληνίς με την Συνετήν Πηνελάπην και Νεαράν Τπαρτιν — ή Τρίτα του Ερίστου με το Κόκκικο Καπελάκι και Κόκκινην Έξοχήν.

Από ένα γλυκό φίλακι στέλλει ή Διάπλασις προς τους φίλους της: Μαρίαν του Ερίστου (έστειλα δ,τι ελίγησες: ευχαριστώ διά τας διηγεσεις ενεργειας: έχρινω μετά χαράς το ψευδώνυμον του αδελφού σου.) Πατζαρόν Παρόντα (δ κ. Παπαδόπουλος σου άπαντά: ιδιαίτέρως) Νεόν Ναήτην (εύχομαι να γίνης έντελώς καλά και να μου γράψης να χαρή.) Δροσούλαν της Όσσης (έστειλα: και πού να του εύρω τον Άναντα, διά να του εύρω να μη κλαίη διάτι γίνεται άσχημος: δέν έχω τίς διε λείπει;) Κρόταλον, Γλυκύλαλον Όρον (έσηκώθης από το κρεβάτι; φαίνεται δι άρρωστησες από το πολυ τραγούδι. . .) Τσιγγαρέλλιαν, Παιδικήν Λαράν και Έλληνισσάν Έδωρας (ά, πάει πιά: τή κοινά ψευδώνυμα κτηρηγθήσαν) Έξόριστον Ναπολιότα (πραγματικώς, πολλά παλαιά ψευδώνυμα άνεγράψαν: φέτος, διότε πολλοί φίλοι μου μ' ένθυμήθησαν, και πάλιν όρθως συμπεραίνεις δι ή έρετην Άλληλογραφία δά είνε ζωηροτάτη) Μ. Δ. Μεριάτην (το Π. Πνεύμα όραίνον. Ασκήσεις δέν είνε δεκταί παρά σύμφωνα με τους όρους του σχετικού Διαγωνισμού, και ιδέ τον Όμηγόν) Χρυσόδομον Ι. Δαμίτην (έτσι, μπράβο, να μού γράψης) Κλεοκίτην Δημητριάδον (μήν αποθαρρύνεσαι, άλλως τε έχεις καιρόν) Σεντενμύτην Σινωπίδα (έστειλα δά στείλεις βέβαια πρώτη ετερόδιον προς τον Σκληρόν Βράχον) Σεντενμύτην Σικυώνιον (δ όκοιός έςεσπάδωσες: έξενος είνε έξενος όποι: ευγή του: αλλά να μου γράψης χωρίς να φοβήταις δι γίνεται όχληρός) Α. Βυθρινόν Πολεμιστήν (ευχαριστώ πολύ) Γεωργίτην Σ. Πολυλάν (έστειλα) Γεώργιον Δ. Τράικαν (μ' έρωσης πράγματα πού το λέγει ή έδηγός του Σύνδραμτού: διάβασέ τον λοιπόν,

να λυθού: δια αι άπορία σου) Συριατήν Ζανθούλαν (πού είνε έννεα έτών και έςεσπάδωσες κη'λας: ευγή της!) Βομεράλλαν, Γλυκείαν Καρδίαν, Φιλοπατρίδα Ιάδα, Φάρον του Δεδόντου (ώραία το Π. Πνεύμα: έπιλω δι φέτος δά κάρω και Διαγωνισμόν Ζωγραφικής) Καλόν Διαβόλον, Άλλοπρόσαλλον, Κύνειον Άσμα ([Ε] διά την όραίαν επιστολήν) Καλώς Όμοιος (και πραγματικώς: καλώς όμοιος) ύστερα από τούτον καιρόν) Άπόγονον του Νέστορος, Λευκόν Γάκινθον, Άμαρυνίδα (να σου ζήση, να σου ζήση το νέα άνεφέκι) Μικράν Άρθοδέομη (αυτό πού μου γράφεις είνε ή άπάντησίς σου εις την Κυριακήν; αλλ' έπρεπε να την γράψης εις χωριστόν χαρτί, και όχι εις το ίδιο της επιστολής) Μικρόν Βασκόν (χαίρω πού σου άρέσει ή ιστορία του Δαν-Κιζάνη, ή Κυρι Μάρια δά σας διηγήθη τέσσαρες ιστορίας φέτος) Ζιάνιον Σχολείου (ή Κική σ' ευχαριστώ διά τα γραμματόσημα) Μολδόν Λαβδ ([Ε] διά την όραίαν επιστολήν) Ονειροπόλον Ψυχήν (δτι τάς δημοσιεύσω, από όλιγας κώπες φοράν) Σανθήν Μαρομιάταν (δέν είχες όνειρον να θυμάτης, διότε, διά να μη δημοσιεύσω τάς πληροφορίας σου, ή δέν θα είχα τόπον, ή θ' ήσαν έξ εκείνων που δέν δημοσιεύω: πολύ έχάρηκα διά τούς άραβώνας της εξαδέλφης σου Περίλπου Όρρανης: να ζήσουν) Ισημεριόν του Κόρινθου (να προηγήσω και Διαγωνισμόν Φωτογραφίας, αλλ' άργίτερα) Αρχικαλαμπουριστήν (ελαβα) Ερημίτιδα, Άγγελον της Ένταχίας (έχει καλώς), Σάωσυρον (έστα λα, έμπρός) Αίγίτα (δέν το έλαβα, και λυπούμαι πολύ πού έχάτη) Κλάδον Μυροίτης (δ αδελφός σου να μου γράψη μόνος του δι: ψευδώνυμα, σύμφωνα με το έν έθρον του Καινοσημού) Φιλαγγλον Έλληνα (έστειλη όλιγον άργότερα, αλλά έθαλωσες το έλαβες), Κυνηγόν των Αίγερων (τα έλαβα: γράφε μου συχνά, και μετ' όλιγον δέν θα είσαι πρωτόπαιρος) Δούκισσαν των Σαλώνων, Σεμνήν Κόρην (σου έστειλα λυσόχαρτον και να ζανγραφής αυτάς τάς λύσεις) Μαρίαν Ζερβοσδ ([Ε] αυτήν την φοράν όμως έξεχασες να γράψης το ψευδώνυμόν σου, και δι' αυτό δέν το βλέπεις εδώ: γάρω πού έξ αβτίας μου άπέκτησες τόσας φίλας) Σκληρόν Βράχον, Τυδέα κλ. κλ

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 26' Ιανουαρίου θάπαντήσω εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' όσας δεκταί μέχρι της 28 Μαρτίου.

Ο χαρτί των λέσεων, επί του όποιου δέν να γράψωσες τάς λέσεις των οι διαγωνισμοί, πάλαι και εν τή Κρατίδι μου εις φαμίλιαν, άν έκαστος περιέχει 20 φύλλα και ταμίαι σφ.

35. Αεζιγραφός.
Το πρώτον είνε συλλαβή, άν θέλεις δέ και σφαιρά, Συναμά δέ ή αρχική των ζωντανών μητέρα: Το άλλο είνε νόμισμα άρχαίας έποχής. Το τρίτον πόλις ήρά, γνωστή εκ τής Γραφής. Σει σύνολον, πού εύκολα βεβαίως δά το λυσης, Άκόμη άν δέν έφοίτησες, έπίλω να φουήσης.

36. Στοιχειόγραφός.

"Αν ουδέως με περπάτης,
Ός έλάττωμα δά μ' εύρης,
Αν τον τράχηλον πετάτης,
Είμαι νήσος και μ' εύρσεις.

37. Μεταγραμμαισμός.

Βγάλε ταυ και βάλε μι,
Και θ' έδης εις τή στιγμή,
Μιά θεότης να ζωής,
Κι' άλλη να φανερωής.

38. Αναγραμμαισμός.

Ευωδιάξω: αλλά σ' άν μίναγραμμαισής,
Εν όνομα χαδευτικόν, κοινόν θά συναντήσης.

39-41. Λόγοπαίγνια.
1. — Ποία κάτοικος νήσου είνε και πόλις;
2. — Ποιον μέλος του σώματος έχει τόπον;
3. — Ποία θεά είνε θανατηφόρος;
Έστειλη από το Ελληνικό Λερόν

42. Ρόμβος.
Μ
Π * * *
Π * * * *
Μ * * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

43. Συλλαβικόν Τρίγωνον.
1. — Αρχαίος βασιλεύς.
2. — Πρώτα εκ των συνήθων.
3. — Μέλος του σώματος.

44. Φύρδην-Μίγδην.
Υπόσει ρόπ ότι αίθων όπισκατη.
Έστειλη από του Άντισού του Βασιλέως

45. Τετραπλή Άκροστιχίς.
Τάρχικα γράματα των ζητούμενων λέσεων άποτελούν πόλιν τής: Έλλάδος, τα δεύτερα Μυθσαν, τα τρίτα Ιερατικόν κάλυμμα και τα τέταρτα ουδέτερον επίθετον (ή επίρρημα):
1, Θεά. 2, Ποταμός της Ευρώπης. 3, Έκκλησιαστικόν Άνάκτορον. 4, Μοίρα. 5, Εύαγγελιστής.

46. Έλλειπτοσύμφωνον.
α - εο - α - εο
Έστειλη από του Λεμού Ύακίνθου

47. Γρίφος
Μάρτιος θε θε θε θε
Μάιος θε ΠΑ θε θε ΠΑ θε θε ΠΑ θε θε
Ιούνιος θε θε θε θε θε θε θε θε
Έστειλη από της Αρμενίας

Α Υ Σ Ε Ι Σ

ω. Ανταγματικός Λοιπών του αλλου έσ'

501. Αρτεμισιον (Άρτμισ, Ιον) — 502. Κάλτα, Σάλτα.

503. Δ Ι Δ Ω Σ 504. Μ Α Λ Ι
Ι Ρ Ι Σ Α Ο Ο
Δ Ι Σ Ν Υ Υ
Ω Σ ΤΚΑ
Σ Α Γ Η Σ Ι Λ Α Ο Σ
ΑΑΝ
Ν Ν Ε

505. Λάος: "Ιος = Ιά Ο Ο Ι
+(Λημία—χι = Ιμία Σ Σ Α
= Λαμία.—506. Τή ανταλλαγή διά της συλλαβής στρα, σχηματίζεται παντού ή λέξι στρατιά.— 507. Τδ άπρ.— 508. ΟΔΟΡΟΣ (Όκτάπους, Δάρισσα, Όνος, Ρόδος, Όσσα, Σιάμνδρος).— 509. Ό διδάσκων εις διδάσκαται.— 510. Η βιομηχανία άποκαθιστά το έθνη μεγάλη.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Η λέξις λεπτά 10, διά δέ ποδς συνδρομητής μας λεπτά 5 μόνον. Έλάχιστος όθος 10 λέξεις, δηλαδή και οι ελιγώτεροι των 10 πληρονοται ός 10 λέξεις.]

Ευχαριστως ανταλλάσω Μ. Μυστικά με όνομα, ψευδώνυμον και δευθεντον όμου. — Γεράσιμος Α. Καραουλάνης, Πόλις. (B—8)

Ανταλλάσω εικονογραφημένα δελτάρια πάσης πόλεως. Άπάντησις άσφαλής. — Άγιε Ρέπον, εις Άθήνας. (B—9)

Ανταλλάσω εικονογραφημένα τυχυδρ, δελτάρια μεθ' άλλων των χωρών. — Mr Michel M. Michalitsianos, Pirée (Grèce). (B—10)